

JAŠUBEG EN JERED

novice iz Drugotnosti

V TEJ ŠTEVILKI

■ Veliki intervju

- Edo Rodošek

■ Prebrali smo za vas:

- Marget Belani (Mateja Blažič) Varuhi skrivnosti: Obzidano mesto

■ Prvi vtis:

- Jakob J. Kenda: Fantazijska literatura

■ Obiskali kino za vas:

- Zadnji gospodar vetra 3D

■ Gledali DVD za vas:

- Solomon Kane
- Knjiga odrešitve
- Impact, miniserija
- Alica v Čudežni deželi
- Boj za kri
- Čarovnikov vajenec
- Iron man 2
- Transformers 2

■ Esej:

- Elejla - beseda esence kaosa
- Vera v tovarništvo in NLP religije - 2. del

■ Novice s scene

■ Dražilniki

- Mara R. Sirako: Dangober 2 - drugo poglavje: Delitev krvi
- Andrej Ivanušič; Svetodrev - prvo poglavje: Letalčev sen (Legende iz gozda Tokara)

■ Zgodbe:

- Krčma pri Saturnu: Prvi ledenik Kobolda (I. del) - 6. zgodba

Prekletstvo že videnega

Leto 2010 se, glede nam ljubih žanrov, kaže kakor jara kača nadaljevanj in reciklaže že videnega. Od izvirnih filmov se žlahtnosti približa samo Izvor. Vse ostalo smo v takšni ali drugačni obliki, največkrat slastnejši izvedbi, že videli. Naj naštejem razočaranji, ki ju je uničil predvsem nasilno vkomponiran 3D, Spopad Titanov in Zadnji gospodar vetra. Potem je tu še množica že videnega. Poleg prej omenjenih 3D packarij, je tu še, recimo, Boj za kri (ognil se je delu kinematografov), Iron man 2 in še bi lahko našteval. Potem so tu skrupcala, ki igrajo na prvo žogo, kakršno je vsakokratno nadaljevanje Somraka. Pač somrak ustvarjalnosti!

Varuhi skrivnosti: Obzidano mesto

Slovenska visoko proračunska fantazija

Marget Belani (Mateja Blažič) je avtorica prvega visoko proračunskega fantazijskega projekta našega največjega založnika in skoraj monopolnega knjigarnarja Mladinske knjige. Pohvalno je, da je fantazijsko delo, ki cilja na isto publiko z isto glasbo, na mladino med 12 in 15 leti. Samo poguglajte za ključnimi besedami »Obzidano mesto«, »Marget Belani« ali »Mateja Blažič« in podobnimi. Omemba in navdušenjski zapisi so se znašli v vseh pomembnejših revijah v katere pokuka najstniška publika. Knjiga je v nas butala iz vsake knjigarne MK, kjer je bila postavljena na vidno mesto. Ne smem pozabiti, da je knjiga profesionalno izdelana. Svoje delo so tip-top opravili namenski risar, oblikovalec, urednica, spletni mojster in seveda trženjski oddelek MK. Ampak...
ü Več na strani 18!

Fanzin za fantazijo,
znanstveno fantastiko in horor
ter svet Drugotnosti

Izdatelj:

Bojan Ekselenski
Ljubljanska cesta 5A
3000 Celje

GSM: +38640642356 (Bojan)

Telefon: (03) 541 25 43

E-pošta:

bojan.ekselenski@amis.net

Internet:

www.vitezicarovniki.com

Urednik:

Bojan Ekselenski

Preostalniki:

Amadeja M. Ličen

Mara R. Sirako

Andrej Ivanuša

Copyright © 2010 Bojan Ekselenski.

Vse pravice pridržane. Besedila, lastne
slike in oblikovne rešitve je prepoveda-
no kopirati brez dovoljenja izdajatelja.

Projekt Vitezi in čarovniki:

info@vitezicarovniki.com

*E-mail za avtorje, ki želijo
objaviti svoja dela v rubriki*

NOVOPEČENI:

info@vitezicarovniki.com

Kratke domače

- Obzidano mesto je praktično mrknilo iz knjigarn.
- Tudi v knjižnicah se lepo izposoja, saj je med knjigami za otroke in mladino, kamor tudi sodi!
- Vitezi in Čarovniki: Indigo novi svet so romali k profesionalnemu lektorju.
- Organizirana scena v rubriki novice nikakor ne najde prostora za domače avtorje. Niti takrat ne, ko gre za visoko proračunsko delo. Zaman iščemo novice o prevodih. Se kdo čudi, da ta scena postaja vse bolj marginalizirana?
- Prihaja jesenska sezona konvencij, recimo nam bližnji Rikon.
- Ponujajo nam novo delo avtorice Somraka.

Andrej Ivanuša: Mlinarjeva hči

Silijo rosne mi oči k svetlobi,
moje srce trga se na dvoje,
pogubljenec te nesreče svoje,
sredi teme vonja po trohnobi.

Iz kota se plazi strah brezzobi.
Vesti ujetnik bijem težke boje,
v duhu so krvave roke moje.
Ta zid kamnat meja ni tesnobi.

Utrnil dušo sem, bila je sila.
Rešitev vsaka vekomaj zbeži.
Ptič, še enkrat naj razširim krila.

Na vsem širnem svetu res take ni,
kot bila je ljuba, Vida moja,
vesela, zala mlinarjeva hči.

Novi ocenjevalni standardi

Pošteno je, da vam predstavimo
standarde ocenjevanja knjižnih in
filmskih del. Splošni vtis je tako ...
splošen. Naj torej podam merila:

Film v kinu:

2 - zgodba (njena izvirnost, izvedba v
scenarističnem pomenu, ipd.)

1,5 - izvedba (glasba, režiserski prijemi,
kamera, posebni učinki)

1 - igra (verodostojnost igre, vživetost v
vlogo, prepričljivost, ...)

0,5 - tehnična kvaliteta izvedbe (3D,
kvaliteta slike, zvoka)

DVD film:

2 - zgodba (isto, kot pri filmu v kinu)

1 - igra (isto, kot prej)

1 - oprema škatle (bonusi, kvaliteta
ovitka, dodatni disk, dodatne vsebine)

0,5 - razmerje cena / kvaliteta (kaj
dobiš za zahtevan denar)

0,5 - tehnična kvaliteta dobljenega
(kvaliteta slike, zvoka)

Knjiga :

1,8 - zgodba (njena izvirnost in njeno
vodenje od začetka do zadnje strani)

**1 - oprema knjige, spletna podpora,
vsebinski dodatni bombončki**

1 - podajanje zgodbe (jezikovna všeč-
nost, izvirnost, jezikovna barvitost v skla-
du z zgodbo)

0,7 - izvedba ideje (žanrska umešče-
nost, preseganje žanra ali stapljanje žan-
rov)

0,5 - razmerje cena / kvaliteta (kaj
dobiš za svoj denar v primerjavi s primer-
ljivo konkurenco)

Najvišja možna ocena v vseh treh
primerjih je 5! Tako, zdaj veste, kak-
šna so merila. Pri vsakem opisu bo
analiza, kje je izdelek dobil in kje
izgubil in seveda skupna ocena. Se
ne strinjate s postavljenimi razmerji?
Hja, pri tem ni demokracije!

Novopečeni

Verjamem, da je v Sloveniji precej
ljubiteljev in ljubiteljic fantazije,
znanstvene fantastike in hororja, ki
imajo tudi ustvarjalno energijo. Žal
nimamo nobenega periodičnega
glasila, ki bi redno objavljalo in s
svetovanjem pomagalo avtorjem
pri njihovih prvih korakih v svet
ustvarjalnosti. Prav Jašubeg en
Jered torej orje ledino.

Kaj lahko avtorji pričakujete?

Vsako delo bo šlo čez nekaj rok.
Prvo sito je pravopisno, torej sklad-

nja in pomenoslovje. Nadalje gre
skozi vsebinsko pretresanje. Ne
bomo iskali napak, temveč kvalite-
to. Objavili bomo dve ali tri najkva-
litetnejše zgodbe. Objavili bomo
zgoščeno oceno vsakega prispelega
dela, pri čemer bomo avtorjem
svetovali, kako naprej.

Kam poslati svoje umetnine?

Na dnu kolofona je elektronski nas-
lov, kamor pošljite svoje delo.

2,9/5

Zadnji gospodar vetra (Titans)

Režiser: Night M. Shymalan
(do zdaj nič posebnega)

Scenarij: Travis Beacham, Phil Hay in Matt Manfredi

Igralci: Noah Ringer, Nicola Peltz, Dev Patel, Jackson Rathbone, Aasif Mandvi

Razprodaja kož! Kupite, kupite! Akcija danes in nikoli več! Kdor kupi deset kož, podarimo še tega nehvaležnega pamža!

S tem filmom je res križ, vreden Kristusovih muk. V čem je point? Kritiki pričakujejo do Shylamana še en intrigantski Šesti čut ali vsaj Nezlomljivega, a dobili so še ne popcorn izdelek, ki s prej omenjenima kultnima trilerjema nima nobene zveze. Shylaman si je s tem projektom nakopal zajebano breme. Šel je predelati celo sezono animirank v en film. Zakonitosti enega medija (risanih podob) ne moreš

zlahka prenesti v gibljive sličice z živimi trupelci. Kultnost režiserja gor, še raje dol, tako je. Znalci animiranke in salonski kritiki takoj dvignejo obrvi in privzeto odtegnejo eno točko. Mi tega (še) ne bomo storili. Animiranke pri nas ni bilo, zato ne moremo soditi po tem, koliko je film zgodbovno zlizan z risanko. Mene osebno je zbudilo nekaj drugega. Tip je šel zaradi kravatarskih zahtev zadevo naknadno tlačiti v slabo prebavljiv 3D. Ogledal sem si 3D verzijo in prenos v Z - os resnično ni uspel. Enostavno nima za burek proti Avatarju. Odtegnemo pol točke. Pač gremo zijati običajno verzijo. Scenografija je veličastna. Imamo parne ladje in čarovnije. Zgodba obilno korenini v indijski in budistični mitologiji, kar je super kul. Manj kul je, ker je zgodba polna lukenj in nelogičnosti. Shylaman, mogoče si dober režiser trilerjev, a o fantastijskih povestih nimaš pojma. Gremo s pekočimi neumnostmi še naprej. Igralci, ki so se odeli v trupla glavnih prota-

Ne, ne bom ti dal te čokoladice! Lahko dobiš ta Doručak, drugače pa se bori!

2,9/5

Zadnji gospodar vetra

gonistov, so silno leseni. Se najočiteneje zaboli les v truplu Noaha Ringerja, ki razen scen klofutanja okoli kep sovragev ne prikaže nobene igre. Še najbolj je podoben na elektrošok priklopljeni žabi, ki je pojedla preveč steroidov. Še najmanj lesenjavosti pokaže Dev Patal v vlogi princa Sokka, katerega smo spoznali v Revnem milijonarju. Žal lesene lutke ostalih glavnih igralcev pokopljejo že itak malce okoren scenarij. Filmska glasba mi je na daleč podobna tisti iz Gospodarja prstanov. Seveda ta glasbena spremljava ne bo podirala prodajnih rekordov, saj je premalo ambiciozna za kaj več od povprečne spremljave dogajanja. Trendom pač ni moč ubežati. Tukaj imamo dovolj odbitkov, ki zbijejo film v bridki kup prahu. Film ima ponekod v imenu tudi besedo Avatar in ljudski z možgansko kapaciteto prizadete bolhe

Hip hop je brezčasen, torej zaplešimo v ritmu polke in valčka

mislijo, da gre za TISTI Avatar (sam sem bil priča tudi temu, kako očka prepričuje sina, da gresta gledati Avatarja - ubogi sin).

Kaj pa pozitivnosti? Vizualno je film spektakularen. Koreografije klofutanja so balzam za oči.

Ravno z množico tega režiser poskuša zakriti zgodbovne luknje, katerih e sicer čisto ne zaveda, a jih čuti na vodi in v kosteh. Poznavalci indijske duhovne scene bodo orgazmirali. Imamo klasične elemente in avatarja. Scene bitk so res impozantne in oko roseče, če ste ljubitelji križanca klofutanja med Gospodar prstanov in Vojna zvezd. Če daste na pašo svoj možganski zdriz, boste morebiti uživali.

Kaj pa vsebina? Štirje narodi, vsak obvladuje po en alkemični element. Vse skupaj drži v ravnotežju avatar, ki obvlada vse elemente. No, drek

Dokler me razredničarka ne vidi, sem glavni MOFO!

2,9/5

Zadnji gospodar vetra

prihrumi v ventilator, ko avatar nekako izgine in ljudstvo Ognja se odloči, da mora vladati vsem ostalim, pa čeprav nihče ne ostane, kateremu bi lahko vladali. Avatar se pojavi, a je neroden mulc (dobesedno in preneseno). Tako se začne epopeja marsovčeka in dveh telebajskov. Drugače ne morem reči znatnim zgodbovnim luknjam. Da je mera še krutejša, poskrbi epizodni konec. Hej stari, plačal sem za film in ne podaljšano nanižanko. To, da bi rad licenco izmolzel in zlorabil na vse mogoče načine, prihrani zase. Nategnili so nas z Zlatim kompasom, zdaj pričakujemo še tvoj nateg. Očitno pornografske zakonitosti ne veljajo samo v kanalizaciji.

Kokice, štapiči, roštilj, ...

Tam spodaj je tisto, kar vas gleda. Samo puščici na čelavi betici sledite in boste spoznali, kaj vas gleda. To si kravatarji mislijo o vas ...

Klub vsemu je realnost kruta. Od te številke dalje, kot ste že prebrali veljajo novi ocenjevalni standardi. **Ocena 2,9/5** je dovolj.

Kako smo prišli do tega?

Zgodba: 1/2

Izvedba: 1,3/1,5

Igra: 0,4/1

Tehnična kvaliteta: 0,2/0,5 (vse uniči 3D)!

Kaj naj priporočim režiserju? Na osnovi dveh, treh kulturnih filmov, narejenimi, ko je bil še nedolžen mlad poba, ne morejo odtehtati izbljuvke, katere mu naroča kravatarska srenja. Ne samo, da nam dostavi polizdelek, dodatno ga izmaliči s 3D, ker je baje to kul. Vraga kul! Ljudje hočemo kvaliteto, ki nas bo prepričala, da kino ni mrtev. Ta film ni to. Škoda.

Če niste preveč natančni, je gledljivo!

Konkluzija

Režija	Povprečna.
Scenarij	Mestoma poln lukenj, podoben slovenskim cestam
Igra	Samo revni milijonar zadovolji, ostali so patetični statisti
Posebni učinki	Vizualno dobro, a 3D je katastrofa, vredna vrтанja v živi zob tistega, ki si je poželel 3D.
Glasba	Nekako sredina. Ni ah in oh, a tudi ni podn.
Akcija	Dobra koreografija, fino deljenje kľofut

3,5/5

Solomon Kane (Solomon Kane)

Podatki o filmu:

Podatki o filmu

Režiser: Craig Mazin

Scenarij: Craig Mazin

Vloge: James Purefoy, Max von Sydow, Pete Postlethwaite

Pravomoško štetje reber

Naši kinodistributerji so smrdljivci brez primere. Futrajo nas samo z idiotskimi romantičnimi komedijami in spektakli, od katerih so mnogi zgolj spektakularni koščki govna. Vse je v blagovni znamki. Negovane TM, kakršna sta Somrak ali N. M. Shylaman naši distributerji pograbiijo z vsemi petimi, ne glede na grišnost izpod pokrova. Spodobnejša dela, izza katerih ni kravatarska mašinerija, kakršen je Solomon Kane, pa pristanejo pred vrati kokičastih centrov. Solomon Kane ni nek oskarjev material. O tem si moramo biti na jasnem. Kljub vsemu pa pelje na WC olajšati se mnoge kokičaste spektakle.

Film je fantazijska povest, ki se dogaja v alternativnem 16. stoletju. Temu svetu vladajo magija, čarovnice, hudiči, burekdžinice, demoni in vsekakor je notri tudi Cerkev (uganite, kaj ne velja!). Kane je pravi MOFO, ki spravlja v horizontalo enormno veliko količino žive sile. Sledilci Alaha padajo, kot za stavo, dokler se naš MF ne znajde pri zakladu. Tam se sooči s samim zlodejem. Ta mu sporoči veselo novico, da je njegova duša zaradi storjenih pokolov prekleta in je promptno že del zlodejeve zbirke duš. No, tip se s tem ne strinja, se skulira in živi dolgočasno življenje

meniha. A usoda je jeba! Pošlje ga na pot domov. Ta je dolga in zaradi epidemije estradnikov, se zabava zgodi kar sama. Šele takrat se začne vse skupaj temeljito dogajati. Njegova pot se sreča z dilemo, katero lahko razreši samo njegova UMF narava. In akcija se začne. Štetje reber se vključi ob vklopu »score counterja«.

Scenografija filma je pocenska, a nikakor ne kanalizacijska. Tako se posvetiš samo zgodbi. Ta je dovolj spodobna, da te drži pred zaslonom. Sicer ne gre za literarni višek, saj je vse preveč klišejska in mestoma banalna. A izbira igralcev, kjer kraljuje jebač pod praporom Mark Antonij iz serije Antični Rim, je zelo dobra. Dilema mofota, da se ne gre več in posledično sranje na kvadrat, je lepo predstavljena. Štetje reber je klasično. Nič posebnega, a užitno in predvsem ne jemlje filmu

tempa. Ako ubodete DVD v vaši videoteki, vam ne bo žal časa. Generičnost pošastkov, nekaj klišejev in scenarističnih smešnic vam ne bodo ukradli užitka. Morebiti ga celo na svoj zajebantski način celo dočarajo.

Ocena? 3,5/5 bo dobra mera. Do odličnosti manjka malce več zgodbovne svežine, zlasti motijo nekateri prevečkrat videni klišeji. Tudi scenografija in maska so mestoma preveč generični. Tudi vloga muslimanov, ki v stolpu čuvajo hudičevega pošastka, je res utaplajoči se kliše, vreden dveh pod rebra. A kot pravim, vse skupaj je presenetljivo dobro. Pravi Oskar v primerjavi z mnogimi franšiznimi zmazki (slišiš Somračenje?).

Razrez ocene: **1,3 zgodba, 0,7 igra, 0,5 oprema šatuljice, po 0,5 pa cena/kvaliteta in kvaliteta zvoka in slike.**

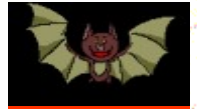
Spodobna zabava, vredna časa in denarja za izposoj!

Konkluzija	
Režija	Korektna, a seveda ni presežnik
Scenarij	Dovolj dober, da je film zabavna izkušnja
Igra	Precej dobra, rula glavni UMF
Posebni učinki	Nič posebnega, se vidi, da ne gre za megaprojekt
Glasba	Namenska
Akcija	Spodobna

Za vas: Bojan Ekselenski.

Knjiga odrešitve (The book of Eli)

2,9/5

Podatki o filmu:

Režija: Albert Hughes, Allen Hughes

Scenarij: Gary Whitta

Igrajo: Denzel Washington, Gary Oldman, Jennifer Beals, Ray Stevenson, Tom Waits, Mila Kunis, Malcolm McDowell, Michael Gambon

UMF z lokom

Knjiga odrešitve obljublja kvaliteten postapokaliptičen film. Majke mi, nekaj časa je res slasten. Denzel je suveren, Mila je fina, Gary je v svoji odlični izdaji štrika, kot se za brihtnega negativca šika. Imamo ljudožerce, ki nastavljajo pohabljene frače, borbo za vsako kapljo vode in lokalnega šerifa, ki hoče biti nekaj več. Žal pa se film nekako na polovici (še sam ne vem, kdaj) izgubi zaradi verskega sranja. Saj ni res, a je - usoda sveta je odvisna od Biblije. Nadalje nihče ne razloži, v čem je point kurjenja Biblije, ko je šel svet v franže! Kako je nekomu v nuklearnem kaminu uspelo

Dragi moji, sicer je konec sveta, a čas za urejanje bradice si je treba vzeti

Dragi moj, ni problem, če ni bureka. Večji problem je, ker ni knjige ...

skrbeti za kurjenje Biblije? Šit in še enkrat šit od logike! Scenografija je dobra, razcapan folk je lepo predstavljen. Sicer je ta razcapanost klišejska, a kaj moremo? Tu nima smisla izumljati novega sveta. A vse skupaj podre kup nelogičnosti. Naš osamljeni terminator (Denzel) kot za stavo kolje vse, kar mu pride naproti. Še predobro mu gre v vlogi nekakšnega župnika, ki pridiga z lokom in puško. Zadal si je nalogo (ali pa mu jo je med kajenjem radioaktivnega tobačka prišepnil bog), katere logičnost spominja na povprečno računalniško akcijado. Ne glede na to, da nihče nima za

2,9/5

Knjiga odrešitve

kebab, on mora prenesti zadnji izvod Biblije na drugi konec Amerike. Biblija je edina stvar, ki lahko obnovi restavracije za hitro hrano. Pot mu prekriža lokalni kavboj (Gary), ki misli, da mu bodo besede Biblije dale "ultimate power" in "EXP +100". Seveda na gobcu spretnemu frajerju nikakor ne uspe. V domači čumnati zbira gore knjig, a prave ni od nikoder. Od Biblije v vsak dom je pač ostalo nepismen trot v vsak dom. Res je. Ljudeki so večinoma udobno nepismeni. In v tem rajju nevednosti bodoči voditelj svobodnega sveta pošilja na kvest iskanja Biblije nepismene trote. Seveda se kmalu srečata naš UMF z lokom Denzel in Gary. Sledi klasika klasik in seveda logični konec. Gary dobi knjigo, a je žal samo za gluhoneme, a Denzel zna na pamet celo Biblijo. Ko je bil svet mlad, so nas učili, da pametni pišejo. Očitno svobodni svet potrebuje neko-

Kje je tisti vrag s pivom in pečenimi rebrci? Pa to sonce ...

ga, ki zna Biblijo na izust. Zdaj veste, kako je. In konec? Skratka, scenografija in igra je vzdušna. Žal film pokvarijo nelogičnosti in pretirano versko sranje, ki zna Biblijo prisutiti tudi vernikom v njeno svetost. **Ocena? 3/5, ker Denzel rula s svojim lokom.**

Če bi namesto dobrih in verodostojnih igralcev svoja trupla pretegovali naključni »kekci«, bi bila ocena pol nižja.

Obračun:

Zgodba: 0,9/2, igra 0,8/1, oprema škatle 0,5/1, cena/kvaliteta: 0,3/0,5, kvaliteta: 0,4/0,5.

Za slabo vreme, ko ste dobre volje!

Konkluzija

Režija	Obrtniško korektna
Scenarij	Banalen in nelogičen. Saj zakolje film naravnost pod rebra
Igra	Spodobna, a ne more rešiti, ker je zavoženo
Posebni učinki	Nič psoebnega
Glasba	Pač običajna
Akcija	Dobro izvedena

Naročil bi pivo in zrezek ... Mimogrede, Biblijo imamo na razprodaji.

Za vas jokal: Bojan Ekselenski

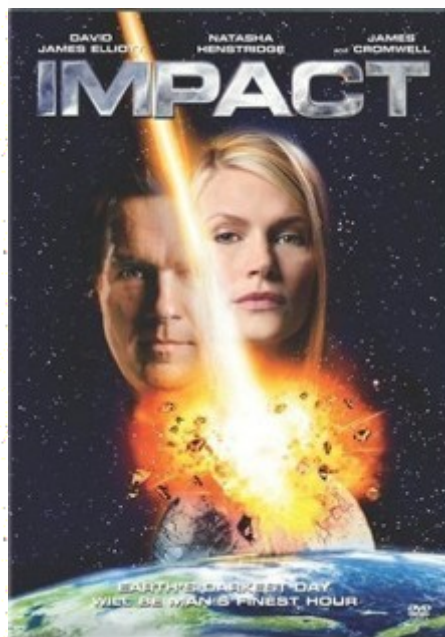

Impact (Udarec)

FILMI, KINO, DVD

2,3/5

Apokaliptični filmi, zlasti pa TV izdelki, imajo svojevrstno težavo. V filmski zgodovini so naš ljubi domek že bombardirali s toliko različnimi katastrofami, da je zmanjkalo zdravo razumskih idej. Ta film me na prvi otip in vonj kanalizacije spomni na ne ravno bleščeč Earthstorm (Lunarna nevihta) s Stevenom Baldwinom v glavni vlogi. A tudi Earthstorm je bil lepljenka že videnega. No tukaj je ideja enako prismojena, kot v "vzorniku". Premisa je boleče enaka. Gre za kos skale, ki zadene Luno in ta začne metati drek v naš ventilator. A v tem tvorju ne gre za običajni dobri stari pravomoški asteroid, temveč za kos t. i. rjave pritlikavke, torej izjemno goste materije. Nekaj kilometrov veliki kos je težji od naše Zemlje. To je sicer res, a kosi takšne snovi nimajo plačane poštnine za prosto sprehajanje po vesoljni temini. Tako velika masa povzroča merljive in vidne anomalije v svoji okolici, a avtorji filma so to udobno

spregledali. No, kos rjavega dreka prileti v Luno, se zarije v njeno mehko mednožje in veselica se prične. Poleg delno logičnih, nelogičnih in prismojenih peripetijah so tukaj družinske tegobe glavnih sodelujočih. Vsi hitijo k srečnemu koncu. Dedek z vnuki k očetu, ki je žaluje za ženo, zaročenec k zaročenki in tako naprej in malce nazaj.

Konec filma v dveh delih je itak očiten, zato vam s svojim nakladanjem nočem pobrati nekaj užitka, če se vam takšni filmi dogajajo.

Posebni učinki, eden od temeljev izkušnje v takšnem filmu so precej nedodelani. Nekaj scen je dobesedno v fazi ideje, a so jih Boljše od večine teh packarij spravi skupaj vsak povprečen študent multimedije. Igra večine je povprečna, a kaj več niti ne pričakujem. No, kljub vsemu je njihova igra oskarjevski material napram zmazkom Azila. Še največ, na svojem standardnem nivoju, je pokazal James Cromwell. Ostali udeleženci so večinoma znanci iz TV zaslonov, saj svoja trupla posojajo protagonistom v raznih TV serijah. Končna ocena? Vzemimo v zakup, da gre za TV miniserijo, sestavljeno iz dveh delov.

Kako sem prišel do ocene? 0,8, 0,5, 0,5, 0,4, 0,3, pa to dajmo vkup in dobimo 2,5/5, kar je vrh glave dosti.

Gledljivo, a ne pričakujte kaj več!

Konkluzija

Režija	Nič posebnega.
Scenarij	Lepljenka znanih hitov
Igra	Spodobno, a nič zapomnljivega
Posebni učinki	Običajno spodobni
Glasba	Ker pač mora biti
Akcija	Nič posebnega. Spodobno narejeno, a že ničlikokrat videno

Kremžil se je za vas Bojan Ekselenski

Alica v čudežni deželi

Igrajo: Crispin Glover, Johnny Depp, Stephen Fry, Michael Sheen, Helena Bonham Carter, Anne Hathaway, Mia Wasikowska, Christopher Lee
Režija: Tim Burton

Alica v Čudežni deželi ni ta, kakršno poznamo iz pravljice. Ja, tudi tu je simpatični zajček, tu je Alica in tukaj je Klobučar. Pa tudi kvartopirska kraljica ne manjka. A kljub vsemu to NI ona stara Alica. Tapravo na bazi knjige Lewisa Carrolla so v risani oblecki posneli leta 1951 in je fino pocukrana, kot se pač spodobi za risankasti izdelek za mlado in manj mlado deco. Tim Burton si je v družbi scenaristke Linde Wolverton dovolil kar dosti svobode. Ostali so zgolj znani protagonisti, dodatnih je nekaj novih, med drugim tudi pravi MF zmaj. Nisem si ogledal 3D, kajti 3D so napopali naknadno in si nisem želel pokvariti 3D apetita po Avatarju. No, ta apetit mi je pobral Spopad Titanov, a to je druga štorija.

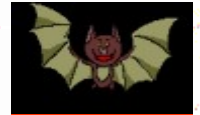
Draga moja, zdaj si res v rož'cah.

No, Alica v Burtonovi izdaji je resnično fina vizualna poslastica. Liki so ravno prav odpičeni in Johnny Depp je pod Burtonovo taktirko (ni prvič in najbrž ne zadnjič) naravnost odličен. Takšna vloga mu paše kot puter na bel kruh. Morebiti je še najmanj prepričljiva ravno deklina Mia Wasikowska, odevta v simpatično trupelce odrasla Alice. Dečva pač še nima dovolj kilometrine celovečernih vlog. Anne Hathaway v vlogi vilinsko zveneče Bele kralji-

ce skoraj ne prepoznamo. Morebiti deluje preveč sterilno, a vse skupaj dobro izpade. Prepričljivo odpuljena je tudi Rdeča kraljica s svojo megabetico, v kar je zavito malce računalniško deformirano telo Helene Bonham Carter. Vedno kulturni mogočni filmski negativnej Christopher Lee (v vsakdanjosti je človekoljub in dobričina) je posodil glas enemu od karakterjev (Jabberwock). No, vse skupaj se začne na neki viktorijanski bogataški

Takšni boste, če vam teknejo te gobice ...

4/5

Alica v čudežni deželi

fešti. Tam želijo Alico, katere fotr je zašuštral podjetje, poročiti z nekim bledoličnim lordom. Alica zaradi zajčka pade v luknjo in znajde se v pisani pravljичni deželi. Ta je tudi brez 3D res paša za oči s svojimi ekscentričnimi detajli. V pravljичni deželi je namreč drek res močno priletel v ventilatorje čudežev. Zavlada je Rdeča kraljica, groteskna pojava s preveliko glavo in ustrezno prevelikimi apetiti po moči. Živalice dežele hočejo za UMF vlogo ravno malce presrano Alico, ki je že v originalni povedi delala red. Poleg res odpičenih likov, kot so smešni zajci, debelušni dvojčki in podobni tipi, je kralj vseh Klobučar. Družčina ne ravno sinjega galeba se poda na kvest, ki se mu reče rešitev dežele za telebane. Tukaj so tudi nič kaj otroški zmaj, zverinica in še kaj.

No, ne bom vam pokvaril ogleda filma s podrobnostmi. Vse skupaj je fino narejeno. Pač Burton. Kdor zna, pač zna.

Veste, kako se reče po džankijevsko Alica v Čudežni deželi? Evo vam je ... nore gobice, še in še njih.

Film ima nekaj težav drugje. Na nekaterih mestih se jemlje preravno. Zgodba je premalo razgibana, preveč gradi na drobnih ekscesih glavnih čudakov. Alica je vse preveč nemočno dete in premalo junakinja. Šele na koncu dobi malce MF podobe, a je preveč podobna že videnemu. Občasno zmotijo logične luknjice (čeprav, roko na srce, niso prehude). Burto-

nova vizualnost občasno izgubi svoj sijaj.

No, film je vreden prvega in drugega ogleda. DVD je tukaj. Ko bo cena malce padla, je dober nakup za domačo video-teko.

Oceno sestavimo tako: $1,5+0,8+0,8+0,4+0,5= 4$, kar je popolnoma zaslužen. 3D je bil v kinu bolj tako, tako. A mi smo ocenjevali DVD.

Ups, če me slišite, potem ste pojedli preveč tistih gobic.

Vredno ogleda in morebiti nakupa!

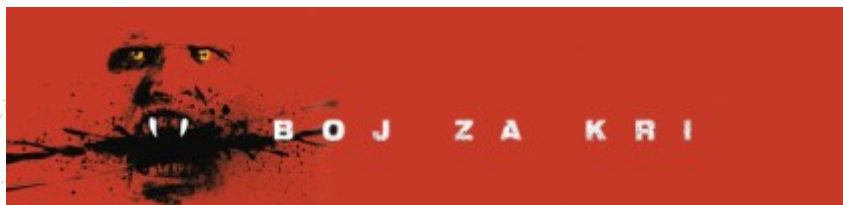
Konkluzija	
Režija	Značilen slog komične grozljivke
Scenarij	Nič posebnega, a vžge
Igra	Primerna smešnosti
Posebni učinki	Neopazni, kar je fino
Glasba	Primerna vzdušju.
Akcija	Komična in zabavna

Boj za kri (Daybreakers)

3,1/5

Igrajo: *Ethan Hawke, Willem Dafoe, Sam Neill, Claudia Karvan, Isabel Lucas, Vince Colosimo, Jay Laga'aja*
Scenarij: *Michael Spierig in Peter Spierig*
Režija: *Michael Spierig, Peter Spierig*

Ta film je imel pri nas čudno pot. Kolosej mu je razprl svoja vrata, a je moral ostati pred Tuševimi vrati. Najbrž niso hoteli kri pakirati v zelene ovitke z napisom Tuš. Bog si ga vedi, katera nevidna roka pokvarjenega želodca prinaša odločitve?

Opravka imamo z malce nenavadno vampirščino. Dogajanje je postavljeno v bližnjo prihodnost. Vampirji so na vrhu zemeljske prehranjevalne verige, a ljudje so njihova hrana. Ob vseh teh pusijih imamo

končno vampirje in ljudeke, ki presrani bežijo in se skrivajo v kanalizaciji. Življenje na svetu poteka ponoči, kajti za vampirje velja del klasičnih zapovedi - sonce je So hodeči mrtveci brez tik, tak v prsih, odvisni od človeške krvi. Ob pomanjkanju nje postanejo klasične nakaze, znane iz drugih vampirskih pripovedi. Edward (še en vampir s tem imenom) Dalton (Ethan Hawke) dela v eni od korporaciji, ki ima farmo ljudi in želi najti nadomestek za vse redkejšo človeško kri. Šef korporacije je Charles Bromley (Sam Neill), katerega vampirski virus reši pred gotovo smrtjo zaradi raka. Stvari se zaplete-

Sam Neill rula v vlogi zlobca.

jo, ko Edward reši skupino ljudi. Naleti na človeka, ki se je ozdravil vampirskega virusa. Torej je možno vampirje "ozdraviti". A kaj, ko veliko njih tega noče. Saj veste, kako je kul biti vampir. Vprašajte najstnice po ogledu patesičnih nadaljevanj Somraka. In začne se ...

Ne mislim vam pokvariti užitka, saj je film kar dobro gledljiv in po svoje nenavaden. Ima pa nekaj hib. Najprej nepotrebna lastnost, da na soncu zgorijo kot z bencinom polite cunje. Naj omenim še nelogično izvedeno mutiranje v zveri. Zgodba večkrat izgublja nit, kar je zlasti na koncu moteče. Zlasti konec je narejen bolj na hitro. Film oglašujejo kot mešanico Matrice in

Ne, tebe pa nisem povabil na prigrizek. Tudi nimam kokic in bobi-palčk.

Boj za kri

3,1/5

28 dni pozneje. Neumno. Tu ni nič matrične čarobnosti, niti stiske 28 dni pozneje. vampirski liki so dobro izvedeni, a ljudje so bolj švohni. Ocena?

Škatla ni nič posebnega. Notri je priložen še disk Formula 51. Očitno ima distributer višek, katerega se hoče znebiti. Bolje bi bilo, če bi priložili kateri od na platnicah omenjeni film, a to že ni čisto zastonj. S ceno nekaj preko 10 € ni predrag nakup, a je vprašanje, če se izplača, ako niste ljubitelj žanra. Za ljubitelje vampširščin nakup najbrž ni sporen. Film na debelo prešiša malce pate-

Striček Sam, mi te mam radi ... za prigrizek in desert.

tično in nedodelano Somračne in vsled svoje nenavadnosti (vampirji so gazde v hiši, ljudski pa govedo) privlačen izdelek. Postavimo zdaj oceno v skladu z merili. **Cena kvaliteta 0,4. Zgodba 1, izvedba 0,3, oprema škatle 0,7 in**

igra 0,7. Skupaj znese 3,1 /5. Torej dober film, čeprav ne bo šel med kulturne vampirščine, dasiravno Sam Neill seka v svoji vlogi hladnega vodje korporacije za molžo. Zna narediti resnično zlodejevski nasmešek.

Vredno ogleda!

Konkluzija

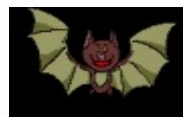
Režija	Standardna, nič posebnega, a obrtniško korektno
Scenarij	Sicer ni oskarjev material, a je užiten
Igra	Na ravni igralcev, torej dobra
Posebni učinki	Jih ni
Glasba	Nič posebnega
Akcija	Standardna.

Vampirocid je vedno enak ... količek v srček. Samo nekaj ne razumem: Kako ubiti mrtvo? Kako ustaviti, kar že stoji?

Čarovnikov vajenec (The sorcerer's apprentice)

3,2/5

Slika z bebceem je nujna. Ve se, zakaj je tip ljubitelj rokometu.

na vajenca Baltazarju (Nicolas Cage) zadolži, da najde "Prvega merlinca", kar postori zmajski prstan, ki sam prepozna pravega. In ga najde v vlogi štorastega, smešnega in neskončno zmedenega Deva (neskončno bebasto smešni Jay Baruchel). Seveda bi šlo vse, kot namazano, če ne bi v eni od komičnih prigod ušel "duh iz steklenice" in pojavi se zlobni Maxim Horvath (Alfred Molina). Baltazarjevo v babuško (zlobuško) zaprto dečvo upodobi mokrosanjska Monica Bellucci (čeprav ima dečva že 4 križe, o njej sanjajo vsi od 14 do 84 let stari dedci). Škoda,

Igrajo: Nicolas Cage, Jay Baruchel, Alfred Molina, Monica Bellucci, Teresa Palmer, Toby Kebbell, Omar Benson Miller, Alice Krige
Scenarij: Matt Lopez, Doug Miro, Carlo Bernard, Lawrence Konner in Mark Rosenthal
Režija: Jon Turteltaub

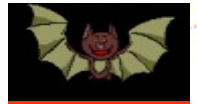
Film je nekakšen daljni sorodnik Disneyeve risanke iz leta 1940, kjer Miki Miška upodobi čarovnikovega vajenca, na katerega se lepijo vse vrste zmešnjav. Tokrat imamo film, takisto izgotovljenem v Disneyevem gradu. Vse skupaj se začne kot klofutanje čarovnikov v zgodnjem srednjem veku. Fajtata se Morgan La Fey in Merlin. No, Merlin izdihne in

Ko ti bo mama pustila kaditi, boš lahko z mano letel..

Čarovnikov vajenec

3,2/5

da ji ustvarjalci niso namenili kakšne dodatne minute s pomembnejšo vlogo. Tukaj je tudi dekle, katera zmeša Deva, šolska ljubezen Becky (Teresa Palmer). Nastane popoln kaos, kajti Dave je daleč od MF čarovnika. Na vsakem koraku se nanj lepi v ventilator ujeta potička iztrebkov. naloga vesele četice je uničenje duha Morgan La Fey, ki želi obuditi mrtve in zavladati svetu.

Kaj več vam okoli zgodbe nočem razkriti, saj si jo morate ogledati, ako ste ljubitelj malce trčenih, a odlično posnetih pustolovščin. Predstavitelj magije v tem filmu ni popolnoma bedasta, kot je to v mnogih sorodnih izdelkih. želi temeljiti na logiki in to ji v veliki meri uspe. Igralcem uspe dobro razviti trupla, katera obsedejo s svojo pojavnostjo. Žal pa je potek zgodbe mestoma malce raztrgan, občasno izgubi logično nit, kar zna zmotiti malce pozornejšega in zahtevnejšega gledalca. Preveč se zanaša na res dobre posebne učinke. Ti

Slika Monike je nujna! Ne glede na vlogo, dečva vedno seka. Kako ji uspeva?

sekajo. Čarovniki mečejo strele,, plazmo, ruvajo stvari ... Glasbena spremljava je sprejemljiva, a zvočni učinki so na nivoju. Malce me zbode, ker ga znova naje** New York. Čarovniki so najbrž še edina nadloga, ki še ni doletela to mesto. Zdaj pa je čas za oceno. Zgodba je že videna v različnih oblikah. Pa še ta ni briljantno

izpeljana. Tukaj bo samo polovični izkupiček (1). Igra je spodobna, zlasti nerode (0,7), takisto tehnična kvaliteta podajanja (0,5). Izvedba pa ni popolna. Preveč stavi na pompoznost in manj subtilnost, torej 1. Skupaj imamo 3,2 / 5. zabavno, gledljivo, a nikakor prelomno. Pač še en film o čarovnikih.

Vredno ogleda!

Konkluzija

Režija	Pompozno izvedeno, užitno učinkovje.
Scenarij	Tu in tam kakšna rupica, pač posledica preveč kuharskih pomočnik brez mojstra
Igra	Spodobna, zlasti idiotski frisi vajenca so epski
Posebni učinki	Sledi dogajanju
Glasba	Nič posebnega
Akcija	Mestoma parodična, klasično izvedena

Videti je ugli, gleda ugli in tudi je UMF. Ampak izkaže se, da ni plačal računa.

Iron Man 2 (Iron Man 2)

Igrajo: Robert Downey Jr., Paul Bettany, Scarlett Johansson, Mickey Rourke, Samuel L. Jackson, Sam Rockwell, Gwyneth Paltrow
Scenarij: Justin Theroux po stripu Stana Leeja, Dona Hecka, Larryja Lieberja in Jacka Kirbyja
Režija: Jon Favreau

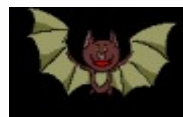
O Jeklenem možu ne mislim preveč izgubljeni časa. Umotvor nam dostavi že videno. Imamo Jeklenega moža, ki se na veliko hvali, kako je on najboljši, kar je nastalo po izgonu Adama in Eve iz raja.

V čem je point drugega filma? Še sprašujete? Molža, molža in znova molža cekina na račun franšize. Prvi izdelek je bil ravno spodoben kos zabave, da je povrnil za burek in pivo, zato ustvarjalci hočejo še. Vedo, da sodobna mladež (ciljna publika) hoče še več istega v enakem pakiranju.

Začnimo pri dobrem. Oba jeklena protagonista sta ravno pravšnja patrona v svojih kovinskih kožicah. Robert Downey Jr. (Tony Stark) je ravno pravi za malce narcisoidnega, mestoma zmedenega in čustveno zavrtega (beri: na stopnji ameriškega najstnika, ki hoče biti »popularen«, a mu karma tega noče takoj dati). Na drugi strani je ozdravljen džanki Mickey Rourke (Ivan Vanko). Notri so stiščali se kar seksi Scarlett Johansson in zajebanca Samuela L. Jackssona. Zraven je še enako dobra, krhka, a drugače tudi MF Gwyneth Paltrow, ki uresniči ameriški sen. Od tajnice do direktorice. Ta dva dvojna S sta spodobna popestritev. To pa je tudi vse, kar je dobrega. Zdaj pa ventilatorsko hlajenje neumnosti. Zaplet je idiotski. Govori o maščevanju sina ruskega znanstvenika, katerega je Fotr Tonya Starka zlorabil na vse načine. Sinček Ivan v beznici na koncu mesteca ustvari iz odpadkov svojo jekleno kožico in zabava se začne in razplete do predvidljivega konca. Film je mestoma smešen, malce patetičen in ko se hoče jemati resno, izpade kot slab vic z glavo v kadi z bruhanjem večerne pijanke.

Škoda, kajti osnovna ideja o privatizaciji miru

FILMI, KINO, DVD

2,9/5

niti ni tako slaba, a je izvedena tako, da jo razume povprečen ameriški pamž, katerega IQ ne presega 25. Igralci so se, majke mi, trudili in ravno zaradi njihovega truda film izpade dovolj zabaven, da je vreden odjema v lokalni videoteki.

Film ni vreden, da kratim za kaj več kot eno stran digitalnih nebes.

Ocena? 0,6 za zgodbo, 0,7 za igro, 0,5 za škaflo, 0,2 za ceno:kvaliteto in 0,4 za tehnično kvaliteto. Torej dobimo 2,9, kar je zelo veliko-dušno. Vloženega je bilo veliko denarja in to se nekje pač pozna.

Prodajam drek v treh različnih embalažah. Po značaju sem odprt, zato me lahko (CENZURA).

Za deževno popoldne

Konkluzija	
Režija	Korektno.
Scenarij	Bog se usmili scenariste. Ti so zatolkli film.
Igra	Glavni tipi in tipkinja so dobri in rešijo film pred padcem v kanalizacijo
Posebni učinki	Spodobni
Glasba	Nič posebnega
Akcija	Lepo izvedena, dasiravno standardno klofutanje kovinkotov.

FILMI, KINO, DVD

Robnik: Uspeh

Transformerji 2 (Transformers 2)

1,0/5

Dragi moji, tudi za to številko sem pripravil enega od kanalizacijskih izcedkov, gnilobo s trohnečega trupla črvivega zombija. Proti tej filmski nesnagi je še pokopališka vlačuga prava dama. Mislite, da ni tako hudo? O, pa je. Morebiti imamo kanidata za absolutnega prvaka za najslabši film, ocenjen v triletni zgodovini fanzina. Torej, bodite priča epskemu koščku esence govna. Resnično moraš biti nadarjen, da si sposoben spackati takšno patetiko.

No, odlijmo žolč in povejmo kakšno o vsebini. Ne bom vam kvaril dneva s tragičnimi lutkami, ki so nam prizadejale ta umotvor. So nepomembni pijoni.

**OPOZORILO:
OGLED FILMA LAHKO ŠKODI VAM
IN VAŠI PREDVAJALNI OPREMI!
PRED OGLEDOM SE NUJNO
POSVETUJTE S PSIHOLOGOM ALI
PSIHIJATROM. ČE VAM JE FILM
VŠEČ, STE ZRELI ZA BIVANJE V
LOKALNI BLAZNICI.**

Na zemlji se znajdejo igrače, ki začno veselo seckati ljudi. Potem jih ljudstvo ukroti, kar je verjetno prvi del. Zatem vletijo še enkrat in iz ljudi naredijo begunce. Imamo zmes kraje idej iz Vojne svetov, Transformerjev, Seksa v mestu in neposredni prenos iz lokalne blaznice. Nekaj od tega je res, nekaj ni, a v nekaj upravičeno sumimo.

Obračunajmo s patetiko na hitro. Na ovitku poceni DVD-ja piše, da film spominja na ... Res spominja, a le, če so vaši možgani doživeli elektrošok. Ocena? Zgodba 0,1, igra 0,2, oprema škatle 0,5, ker dobite zraven kar spodoben film Ali G, cena/kvaliteta 0,1 (ne bom še 1x upodšteval dodanega filma) in izvedba 0,1. Skupaj epskih govnerskih 1,0.

Ta-daam: rekord je padel.

Dobro za picorez, uporaben samo dodatni film!

Konkluzija	
Režija	Zombijev prdec
Scenarij	Meditacija na kupu crkotine
Igra	Še lutke nas odpadu imajo več karizme
Posebni učinki	Gnojni izcedek, vržen na glavo
Glasba	Pocensko kruljenje zadevka za sintičem
Akcija	Parodija, ki ni smešna

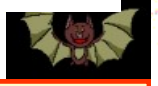
Prostor raje izkoristim za kaj koristnega. Razdrimo kakšno o uspehu knjige. Kaj je nujno za dobro prodajo? V žanrski literaturi vsi, vsaj pri nas, iščejo zgolj hitri in dovolj obilni zaslužek. S tem v bistvu ni nič narobe, kajti keš je gonilo sveta. Umetnost vsaj pri nas iščejo v knjižnih delih, ki služijo skladiščenju prahu, ko z njih pade snop luči pozornosti kulturniške srenje. Država si s tem kupuje podobo skrbi za kulturo. Meni osebno je bizarna misel na stavko od države požegnanih književnikov. Torej od države plačani pisatelj, ker pač ima v vitrini ustrezno diplomu, napiše v času stavke vsak dan pol strani manj, a kljub vsemu hoče honorar za »polno delo«. Naj mu ga plača stavkovni odbor, kot je to navada v sferah, ki denar za veselico služimo.

In zdaj pojdemo na žanrsko literaturo, to prostitutko kulture. O uspehu vedno ne odloča kvaliteta med platnicami, temveč kar je okoli platnic. Spretna in dobro podmazana medijska akcija, pravi odnos knjigarnarja in dobro ciljanje na ciljno publiko je ključ do uspeha. Če si slučajno skoraj monopolist, bujno povezan z državo, si lahko zagotoviš še dodatno molžo. Zakaj pa ne?

Po robu hodil B. E.

Marget Belani (Mateja Blažič): Varuhi skrivnosti: Obzidano mesto

2,2/5

To delo sem dobil v roke, ko sem že videl nekaj različnih zapisov o njem. Na eni strani navdušenjski zapisi, na drugi pa nič kaj prizanesljiva kritika. To tukaj ni recenzija, temveč opis. V oceno ne gre samo gola vsebina. Knjiga je tudi izdelek in tako ga ocenjujem.

Projektu Varuhi skrivnosti je založnik Mladinska knjiga pristopil, kot se spodobi. Najbrž je to prvo fantazijsko delo izpod prstov domače avtorice (avtorja), ki je deležen profesionalnega pristopa od ideje do končnega izdelka na knjižnih policah. Končno! Nekatero negativno odzive sem nekako dal na stran, kajti eno od neprijetnih dejstev slovenskega prostora je športno pljuvanje po vsem, kar ima dovolj močno finančno zaledje in s tem povezan uspeh. Praktično vsi domači avtorji tovrstnih žanrov lahko zavidamo Mateji, a moramo ostati pošte-

ni. Vseh 1300 izvodov je praktično razprodanih v nekaj tednih. Super za celotno domačo sceno. Led je prebit. Mogoče bodo nekatere trde glave, zaljubljene samo v tuje perje, le doumele, da lahko tudi domače delo doseže primerljiv uspeh, če se mu ponudijo enaki pogoji.

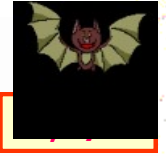
Knjiga je profesionalni izdelek. Sodeloval je profesionalni ilustrator, ki je narisal ovitek in zemljevid. Enako profesionalni spletni mojstri so naredili lično in neproblematično spletno stran. Glede privlačnosti prekaša večino domačih del, ki so večinoma delo amaterjev z omejenimi sredstvi.

Lektorji in urednica so svoje delo opravili na primerni ravni. V knjigi sem naletel mogoče na eno ali dve napaki, kar je zanemarljivo. Promocija knjige je bila izvedena v stilu tujih uspešnic. Bila je gala zabava, tiskovna konfe-

renca, navdušenjski opisi v vseh medijih, ki jih prebira ciljna publika. Pojavil se je celo video spot. Delo so promovirale nekatere estradne zvezde. Knjige so bile v vseh knjigarnah na vidnem mestu. Skratka, propagandni stroj našega največjega založnika in knjigarniškega monopolista je naredil odlično delo.

Ogledal sem si tudi spletno stran. Sicer sem pričakoval več informacij in kaj več slikovnega materiala okoli sveta dogajanja. Vse skupaj je lično narejeno, lahko dosegljivo in namenjeno predvsem ciljni publiki. Mogoče sem prezahteven stari prdec, zato se bom vzdržal podrobnejšega opisovanja spletnih Varuhov skrivnosti. Ta del je samo spremljava knjižnega dela, ne pa bistvo. Dejstvo je, da presega slovensko povprečje, saj mnogi avtorji nimajo niti najobskurnejših spletnih strani, kaj šele kaj lepšega.

Potem je prišel trenutek 0. Knjigo sem vzel v roke. Ni kaj, obrtniško brezhiben izdelek, ki cilja na publiko med 12 in 15 let. Na notranjih platnicah imamo ličen zemljevid. Tipografija in likovna oprema je brezhibna, znova z mislijo na ciljno publiko. Velike črke z dovolj razmika med vrsticami. Do zdaj je vse po regeljih tujerodnih vzorov, kar ni slabo. Še kar sem optimist.

Varuhi skrivnosti: Obzidano mesto

Naj zdaj razdrem kakšno moško o vsebini. Štorija govori o mestu, katerega življenje uravnava sedem kamnov vrlin modrih. Nekega dne eden od kamnov izgine, nakar izginevajo en za drugim, vsak dan po en. Glavna protagonistka sta 12 letna (skoraj kliše, ki se vleče od Pullmana do Rowlingove in še nekaterih bolj ali manj znanih žanrskih obrtnikov) Kara in prijatelj Felias, na katerega naključno naleti. Slednji zaradi spletke sodi v kasto t.i. Tistih, ki so brez imen. Kara je hči izginulega starešine Aramana, a Felias vnuk pomembne vračinje Virde, ki je takisto lepega dne skupaj s svojimi še šestimi sovrači mrknila. Drek temeljito prileti v ventilator, ko Kara in Felias postaneta ubežnika pred Karinim očimom Lias-Nasom. Tako, kot se na prozoren način ujmeta, jo tudi zbriseta. Po spletu okoliščin jo mora Kara s svojim kompanjonom zbrisati iz mesta in se podati na lov za izginulimi kipi. Ti so namreč tako pomembni, da zmanjka masla za burek in ker nihče ne more brez bureka, imamo ventilator poln smrdljivosti. Zraven se po nekaj peripetijah pridruži še tretji mulc, mestni nasilnež Beregin in družčina »sinjega galeba« gre na pot.

Ne bom se spotikal ob že videnost praktično vseh elementov zgodbe in njene

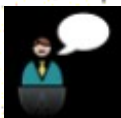
strukture. Že videno ni slabo, ako je spisano živahno in priljudno. Varuhi skrivnosti pa cepnejo na jeziku! Ne vem, kaj sta urednica in lektor(ica) mislili(a), ko sta to stvar dala (i) v tisk! Sterilen jezik z nenaravnimi dialogi ne sodi v fantazijsko delo za zadnjo triletko osnovne šole. Protagonisti zgodbe zaradi jezikovne sterilnosti izgadejo podobni zombijem v Nevidnem zlu, s karizmo zadete žabe. Mladiči se mastijo z množico prevedenih veličin, kakršen je Harry Potter, Zgodbe iz Narnije ipd. Nabijajo RPG igre, kakršna je Dragon Age in Varuhi skrivnosti ob tej imenitni družini izgadejo kot ne najbolj posrečen deja vu. Škoda. Upam, da bo avtorica upoštevala dobronamerno opombo in v drugo porabila več časa predvsem za jezikovno iskrivost. Fantazijska povest za mladino zahteva drugačen jezik, kot je v revijah časopisne hiše Delo, kjer se avtorica udinja kot novinarka in lektorica.

Zdaj pa je čas za oceno. Skupaj imamo 5 točk. Moje merilo je zapisano na 2. strani. Od kod Varuhom takšna ne preveč optimistična ocena?

Knjiga žal pogrne pri ideji in podajanju zgodbe (oboje 0). Tudi pri razmerju cena/vrednost pogrnejo, (dobi 0,2 točke), saj je skoraj 25 €

preveč za tako malo količino vsebine (200+ strani, napolnjenih z velikimi črkami in dvojnimi razmikom - sprejel bi ceno recimo med 15 in 20 €). Pri sami zgodbi dobi 1 točko zaradi nekaterih nelogičnosti (čemu fotoni in kometi?), mestoma nespretnih zgodbovni zasukov in držanja premnogih žanrskih klišejev tudi tam, ko za tem ni potrebe. Polno mero dobi na področju opreme. Zahvaljujoč likovni izvedbi naslovnice in opremi knjige ter všečnosti spletne strani dobi ves tovrstni izplen, torej 1 točko. Skupna ocena je 2,2/5. Delo je torej zadovoljivo, a v ničemer ne prinaša kakšne posebne bralne izkušnje ali žanrske vrednosti. Delo Blažičeve je v marsičem sorodno Horowitzu. Zadovoljivo, nenaporno branje, a brez presežnikov na katerem koli področju. Priznam, pričakoval in želel sem bolje. A kaj, ko je realnost drugačna od želj in pričakovanj.

Morebiti vas zanima, čemu sem si vzel toliko časa za eno samo knjigo? Razlog je silno preprost. Gre za prvo domače visoko proračunsko delo. Ilustrator Mark Jordan je recimo opravil odlično delo, enakovredno vsem tujim mojstrom ilustracije. Pozna se tudi vpliv pisateljice z new age pedrigejem, Marjetke Jeršek, saj se ne morem znebiti new ageovskega vtisa.

Veliki intervju: Edo Rodošek

1. *Morebiti nam lahko poveste kaj o svojih pisateljskih začetkih? Kako se je začela vaša pisateljska pot?*

Pisateljski začetki – kaj je to? Če ne štejem otroških poskusov čečkanja pustolovskega romana in klepanja primitivnih stihov za razne punce, sem v zadnjih dveh letih pred maturo urejeval dva mladinska lista, kar je praktično pomenilo, da sem moral vedno tik pred zdajci kar sam napisati kak prispevek, da se je objava lahko sploh zgodila.

Znanstveno fikcijo sem desetletja dolgo prebiral v angleščini in tuintam tudi prevedel kakšno short story, a jih v glavnem nisem uspel plasirati z redkimi izjemami v ŽIT (Življenje in tehnika) in literarni prilogi Dela ob sredah. Lažje so mi objavljali kratke humoristične odlomke iz mojih zgodb v 'Kih'-u in '7 dni', ki pa praktično niso vsebovale ZF elementov.

2. *Se še spomnite vaše prve zgodbe? Kje in kdaj je bila objavljena?*

V Sloveniji sem nekoč skušal ponuditi zbirke lastnih kratkih zgodb raznim založnikom, a sem se kmalu naveličal njihovega praviloma podcenjevalnega odnosa (Uh, žanr – fuji!) in neskončno dolgega čakanja na odgovor. Enako neuspešni so ostali moji poskusi plasmaja zbirk iz angleščine prevedenih kratkih ZF povesti – pet ali šest se jih še nekje valja.

Nekje v začetku 1994 sem začel pošiljati v presojo na angleško govoreče tržišče svoje lastne prevedene kratke zgodbe. Po kar precej zavrnitvah sem le dočkal septembra istega leta objavo svoje zgodbe 'Just in Case' v mesečniku 'Thirteen', London, UK.

Nekakšna ironija je v tem, da sem prvo izdajo zbirke lastnih kratkih zgodb v Sloveniji dočkal šele tri leta pozneje, ko sem se upokojil in zato imel več časa za pisanje. Izšla je pod naslovom 'Temna stran veselja' pri založbi CLIP, Domžale. No, od tam dalje je šlo lažje.

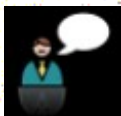
3. *Kako bi opisali takratne razmere v slovenskem založništvu?*

Sedemdeseta leta prejšnjega stoletja so bila v Sloveniji zlata doba tako za založnike kot tudi za bralce znanstvene fikcije, doba, ki se najbrž ne bo nikoli več ponovila. Sorazmerno kakovostni prevodi del velikani science fiction, kot so Simak, Bradbury, Orwell, Clark, Shekley, Matheson, Asimov, zvečine pri Tehniški založbi Slovenije, so bile tedaj občudovane in razprodane. Ta plima je spodbudila tudi domačo ZF sceno in iz tistega obdobja datira tudi precej kvalitetnejših slovenskih del.

Pri nas je znanstvena fikcija tedaj – in edino tedaj – za kratek čas izgubila etiketo trivijalnosti, vsi ljubitelji so vedeli, da sta Hugo in Nebula enakovredna Pulitzerjevi nagradi. Nato so žal svinčena osemdeseta leta spolitizirala tudi uredništva; vse kar je prihajalo z zahoda je postalo znova manj priporočljivo, če ne celo sumljivo. Dandanes pa je najbolj zaskrbljujoče dejstvo, da skorajda ni kakovostnega podmladka domačih ZF avtorjev.

4. *Kako se vam danes zdi na slovenski založniški sceni? Je ta do domačih avtorjev zdaj prijaznejša, kot je bila nekdaj?*

Ni. Znanstveno fantastiko ponujaš? Kar poza bi. Dodatni faktorji so skrajna profitabilnost, ki se rada skriva pod pretvezo 'kriza' in razvoj interesnih klanov. Dandanes je pri nas kakovost pisanja praktično nepomembna; odločilne so vključenost v pravo skupino, druženje z vplivnimi ljudmi, ki ti lahko nudijo odločilno podporo, seveda za primerne proti usluge.

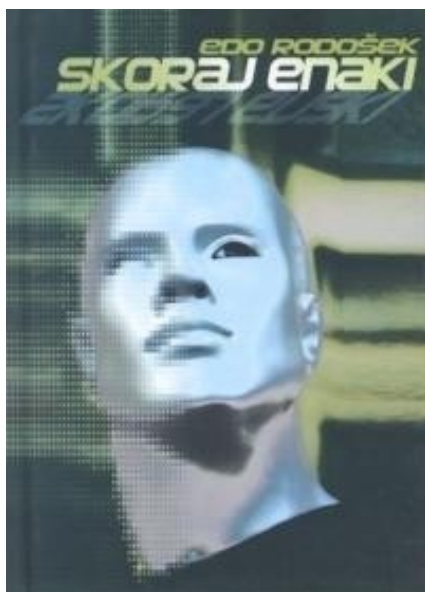
Veliki intervju: Edo Rodošek

5. *Pišete kratke zgodbe in romane. Kaj vam bolj leži, oziroma, pri čem bolj uživate – pri kratkih zalogajčkih ali dolgih pisateljskih obedih?*

“Napisati resnično dobro kratko zgodbo je pogosto težje kot napisati roman.” Avtor citata je Robert Henlein in z njim se popolnoma strinjam. Dokaj podoben se tudi pomen znane angleškega reka: »Pisanje se sestoji iz desetih odstotkov navdiha in devetdesetih odstotkov potenja.« In ravno dobra kratka zgodba vsebuje tisti bistveni rezultat navdiha, tisto esenco, ki bralca lahko prevzame – ali pa tudi ne.

Vendar pa je popolnoma jasno, da je pri romanu dosti težje oblikovati zaplet in primerno dinamiko, ki kulminira v finalu zgodbe. Tudi založniki trdijo, da je 80.000 besed lažje prodati kot roman, ne pa kot zbirko krajših zgodb. Je pa krajša zgodba prijetnejša za pisanje – zadoščenje, da je stvar končana, doživiš mnogo prej.

Verjetno pa je tudi moja prirojena lenobnost glavni vzrok za to, da imam med devetnajstimi mojimi izdajami le pet romanov.

6. *Užival sem med branjem vašega romana Neločljiva dvojica. Kako bi z enim stavkom podali sporočilo tega romana?*

Neločljivo dvojico lahko človek bere bodisi kot ljubezenski roman, ki se pač godi v bodočnosti; lahko pa jo smatra kot udejanjanje določene znanstvene hipoteze, kjer je zaverovanost v ljubljeno osebo le nekakšen razvedrilni dodatek.

Sporočilo v enem stavku? »Resnična ljubezen lahko premaga vse, tudi prostor in čas, in bo v svojem bistvu vseskozi enaka.«

7. *Slišal sem, da so vam nekatere zgodbe prevedli in objavili v tujini. Kje so vam objavili zgodbe?*

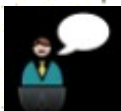
Zadnjih nekaj let pišem kratke zgodbe direktno v angleščini, editira, oziroma 'izpili' pa mi jih prijatelj, po rodu Kanadčan, ki ima lektorski doktorat. Doslej imam objavljenih tam nekje okrog 94 short stories (točno evidenco mi vodi hčerka), v približno 70 različnih magazinah, od tega v štirih antologijah.

A začelo se sploh ni zlahka; spočetka je bilo zavrnitev toliko, da sem podvomil sam vase. Uredniki revij so v glavnem oportunisti; brez poprejšnjih referenc si pač Mr.Nobody, zato te ne objavijo. Zdaj pa mnogi samo pogledajo mojo bibliografijo in vzamejo tudi kakšno mojo reč, ki je sam ne cenim preveč.

Leta 2007 so mi pri 'iUniverse', Lincoln, Nebraska, USA, izdali zbirko zgodb 'Beyond perception'. 'Littera Slovenica' pa je v letu 2008 tri moje v angleščino prevedene zgodbe uvrstila v edicijo 'The Dark Side of the Mountaine'.

8. *V različnih revijah sem prebral nekaj recenzij vaših del; recenzenti so različno ocenili vaša dela. Ima Slovenija sploh dovolj kvalitetnih recenzentov ZF del? Čigavo mnenje najbolj cenite?*

Z recenzenti je pri nas en velik križ, kar seveda ni čudno, ker je pač znanstvena fikcija (izraz znanstvena fantastika je globoko napačen, čeprav je žal že udomačen) kot zvrst mnogo premalo razvita. Odkar sta se Vid Pečjak in Žiga Leskošek umaknila s področja, je kritikov z zadostnim znanjem bore malo – trenutno se spomnim le treh imen pravih recenzentov: Drago Bajt, Dušan Čater, Jana Kolarič. Skoraj prepričan sem, da bo tako imensko

Veliki intervju: Edo Rodošek

navajanje užalilo ali ogorčilo cel kup ljudi, ki jih tu ne omenjam. A to naj ne pripisujejo moji hudobiji, ampak raje mojemu skleroznemu spominu.

9. *Zakaj mislite, da domači avtorji nimamo »svojih« založb, temveč s svojimi deli kolobarimo med različnimi založbami oz. samozaložbo?*

9. Nisem prepričan, da povsem razumem to vprašanje.

1Povsod po svetu pisatelji (oziroma njihovi agenti ali promotorji) ponudijo novo delo nekaj ducatom založnikov, dokler ne najdejo koga, ki ga je pač voljan objaviti. Avtorji bestsellerjev so kajpak izjeme; tam lahko njegovi zastopniki izbirajo med najbolj uglednimi založbami, čeprav se le redko zgodi, da zamenjajo zmagovalnega konja.

2Kar zadeva samozaložbo, v tujini ne pomeni avtomatično tudi brezup glede voljnega založnika, tako kot natolcujejo največkrat pri nas. Nasprotno, to je največkrat najugodnejša varianta za avtorja, tako kot pri filmu, ko je pisec scenarija obenem tudi režiser in producent.

10. *Kateri avtorji so najbolj vplivali (oziroma vplivajo) na vaše delo? Imate kakšen vzor?*

Mirno lahko rečem, da literarnega vzora nimam. Vzor pomeni zame skoraj nekakšno plagiatstvo, zato brž škartiram kakšen odstavek lastne zgodbe, če se zavem, da je tako ali podobno že pisal kdorkoli drug.

Oh, vzornikov imam pa veliko, dosti preveč, da bi jih tukaj našteval. Se pa tudi spreminjajo; skozi desetletja nekateri izginejo, pojavijo pa se novi.

Mogoče imam kot predstavnik starejše generacije piscev že malo preveč ustaljeno (ali okostenele) mnenje, kaj je znanstvena – ali širše, spekulativna – fikcija, čeprav se zdim sam sebi vselej dovolj odprt za nova iskanja. Nesporni dejstvi pa sta, da brez Huga Gernsbacka danes mogoče sploh ne bi bilo te literarne smeri, in da brez 'Science Fiction and Fantasy Writers of America', ki podeljuje Nebula nagrade, najbrž ne bi bilo kvalitetnega razvoja te smeri. Če po spominu

citiram Urulo K. LeGuin: »Mogoče se nekateri med nami zdijo drugim veliki; a to je le zato, kar mi stojimo na ramenih velikanov.«

O nelagodnosti oziroma pristranskosti kakršnega koli naštevanja sem že nekaj omenil. Med drugimi so moji veliki vzorniki našteti v odgovoru na vprašanje 3 tega intervjuja. Seveda bi lahko (ali bi moral) ta spisek še razširiti najmanj na Lema, Andersona, Silverberga, LeGuinovo, Mathesona, Blisha, Lieberja, Wyndhama ...

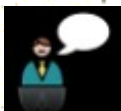
Spet se moram vrniti na svojo domnevo, da tako

zgoščene kakovosti ZF del, kot je cvetela v petdesetih pa tja do osemdesetih let prejšnjega stoletja še nismo dočakali in zelo dvomim ali bomo sploh kdaj. Bojim pa se, da razmišljam glede tega skoraj podobno kot Leonard Bernstein, ki je nekoč rekel, da dandanes pravzaprav nima več smisla pisati glasbe, saj je vse zares originalno napisal že Bach. Osebnostno sicer ne bi šel tako daleč, a prav poseben optimist nisem več.

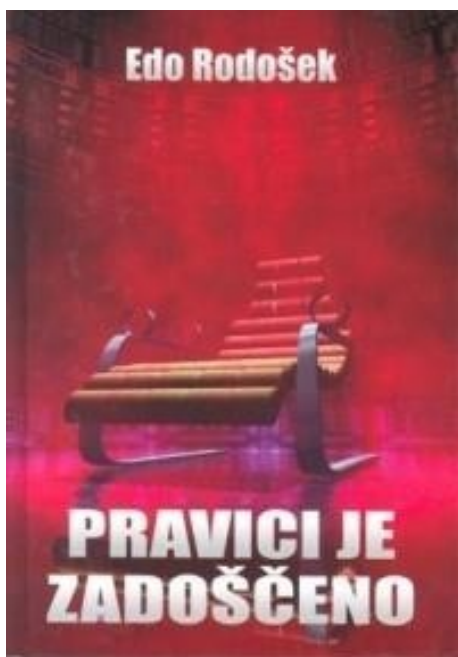
11. *Kako poznate domače avtorje? Imate s kom stike, morebiti prijateljske?*

Domače avtorje s področja ZF poznam dokaj dobro, vendar osebnih stikov s komerkoli izmed njih praktično nimam. Mogoče tudi zato, ker že dve desetletji živim na podeželju in precej odmaknjeno, kar me je na žalost odtujilo tudi od mnogih nekdanjih prijateljev.

Veliki intervju: Edo Rodošek

12. *Mislite, da domači avtorji ZF&F, oziroma recimo temu kar spekulativne umetnosti, potrebujemo kakšno svoje stanovsko društvo?*

O stanovskih društvih na splošno imam precej zadržkov, celo o tistih, katerih član sem (kot npr. DSP). Bernard Shaw je že pred stoletjem dejal, da se bogatini radi pogovarjajo o umetnosti, umetniki pa o denarju – torej vsak o tem, česar nima. Dejstvo je, da so sestanki članov stanovskih društev v bistvu medsebojno prepričevanje že prepričanih. Njihov glas ne seže preko praga konferenčne sobe, zunaj pa koraka karavana mirno dalje. Dokler denarja dokončno ne zmanjka in barka potone, kot se je to nekoč zdavnaj zgodilo s Sfero.

Namesto raznoraznih društev bi bilo treba podpreti in bolj agresivno promovirati (skrajno redka) periodična glasila s področja spekulativne literature, ki so še edina rešilna bilka, ki plava po morju splošne nebržnosti. Poznam sicer le Blodnjak in Jašubeg en Jered, ki živita skoraj samo zaradi vlaganja znatnih osebnih naporov obeh urednikov. Žal pa Slovenci nimamo nič podobnega, kot je bil nekoč zagrebški Sirius.

13. *Zakaj mislite, da so tuji avtorji s svojimi prevodi odlično zastopani na prodajnih policah, deležni so profesionalne obravnave, a domači smo v kar znatnem delu prepuščeni svoji iznajdljivosti, naših del skoraj ni zaslediti na policah knjigarn?*

Domača literatura (in to ne le spekulativna) je v soočenju s prevodno literaturo kot David proti Goliatu, s tem, da je David brez prače. Založništvo je iz leta v leto bolj pridobitna dejavnost, kar je prav za prav razumljivo, saj so mnoge založbe na robu preživetja. Kdor pri nas piše znanstveno fikcijo, se mora sprijazniti z dejstvom, da je komajda mogoče doseči mejno naklado okrog osemsto izvodov, kar pomeni prag ekonomičnosti.

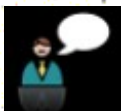
Edino kar se založnikom dandanes splača, so otroške slikanice in seveda vsa obvezna šolska literatura. Lepslovje kot celota je v oklepaju – z izjemo šunda, po možnosti rahlo začinjenega s seksom. Nad osemdeset odstotkov slovenskih bralcev ne ve dobesedno nič o znanstveni fikciji. Nek moj – akademsko izobražen – znanec je na moje vprašanje o tem rekel: "Oh ja, to so tisto sranje na TV, kjer se na vesoljskih raketah ves čas obstreljujejo zmaji in vampirji."

Dodatni hendikep je tipična slovenska značilnost, ki jo je ironiziral že Cankar, namreč malikovanje tujega in podcenjevanje domačega. Nek založnik mi je pred dvemi desetletji predlagal, naj privzamem kak angleško zveneči psevdonim, pa bo razmislil o tisku.

14. *Kaj ste po poklicu?*

Moj osnovni poklic je gradbeni inženir z doktoratom znanosti in stopnjo rednega profesorja ljubljanske Univerze. Na tem področju sem v štirih desetletjih menda dosegel vse, kar se dá doseči, kar priča tudi kup priznanj tujih univerz. Pisanju sem se redno posvetil šele po upokojitvi in v dveh desetletjih so mi izdali povprečno eno knjigo na leto. Svojevrstna ironija je v tem, da sem danes najbrž bolj znan kot pisec kakor pa kot znanstvenik in pedagog.

15. *Uporabljate svoje poklicne izkušnje pri pisanju?*

Veliki intervju: Edo Rodošek

Brez dvoma. Imel sem to srečo, da sem že kmalu po diplomi lahko začel delati na raziskovalnem področju, ki je bilo tedaj pri nas še povsem novo,. Moja obsedenost z znanostjo je najbrž vidna tudi v mojem pisanju leposlovja.

16. *Vaš opus je precej bogat, saj nam ne dostavljate vedno več istega v različnih pakiranjih. Imate navado, da pred začetkom pisanja naredite kakšne raziskave, da je vaše pisanje bolj verodostojno?*

Seveda, brez tega sploh ne gre.

Skozi leta sem se moral dodatno izobraziti tudi v drugih tehničnih vedah, pa tudi v zgodovini, filozofiji in psihologiji, ker pač pišem zvečine tako imenovano soft science fiction, ki mi je najbolj pri srcu. Moram priznati, da brez izdatnega paberkovanja na internetu vse to gotovo ne bi bilo izvedljivo.

17. *Katero delo je do zdaj od vas terjalo največ dela?*

Moj prvi roman 'Feniks, mogoče'. Razdelava osnovne ideje mi ni delala težav, a potem se mi je nakopičilo toliko dodatne snovi, da sem moral samo še krčiti in krajšati in reducirati besedilo. Končna, tiskana verzija obsega le približno tretjino prvotnega besedila.

18. *Poznate našo ljubiteljsko sceno?*

Le zelo površno, žal.

19. *Ste član kakšnega društva ljubiteljev (doma ali v tujini)?*

Ne več. Samo za indijski 'Kalkion' prispevam še kdaj pa kdaj kakšno malenkost, a vedno bolj poredko.

20. *Čemu je v delu naše scene toliko nerganja čez domače avtorje?*

To bi težko komentiral, ker tega ne spremljam. Na splošno pa bi tudi tu veljal tisti stari domači rek: »Če bi fovšija gorela, drv ne bi bilo treba.« Kdor zna pisati, piše; kdor pa ne zna, ta pač kritizira. Po svetu sem videl nešteto spomenikov

posvečenih pisateljem in pesnikom, a niti enega kakšnemu kritiku.

21. *Ste mogoče član Društva pisateljev Slovenije? Če ne, zakaj ne?*

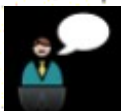
Sem član DSP, a precej nedejaven. Sem jim pa nekoč podaril po en izvod svojega celotnega opusa.

22. *Kateri romani so vam najljubši?*

Pojem 'najljubši' se pri meni s časom zelo spreminja. Pred mnogo leti sem bil očaran nad nekaterimi povestmi, ob katerih mi danes gre samo še na smeh. In obratno – danes občudujem knjige avtorjev, ki jih nekoč sploh ne bi bil odprl.

A ne glede na okus, ki se človeku pač spreminja z leti, so nekatera dela neminljive lepote, h katerim se spet in spet vračam. V njih ne iščem več zgodbe, saj jo že dobro poznam, a kljub temu vsakič odkrijem v njih mnoge poprej skrite dragulje.

Med meni najljubšimi so tudi nekateri avtorji, ki jih literarna zgodovina ne uvršča v sam kakovostni vrh, a mene to sploh ne moti. Spet me to vprašanje zavaja v skušnjavo naštevanja; a topot ne bom stopil v to past. Mark Twaina je nek novinar vprašal: »Katero – edino – knjigo bi vi vzeli s seboj, če bi morali prebivati na samotnem otoku?« In pisatelj je odgovoril: »Priročnik za gradnjo čolnov.«

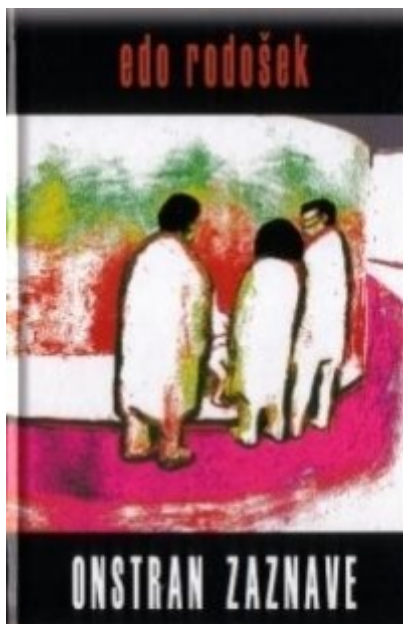
Veliki intervju: Edo Rodošek

23. *Kateri film nam ljubih žanrov ste si nazadnje ogledali?*

Po televiziji sem – najbrž že desetič – gledal »Srečanja tretje stopnje« Stevena Spielberga. Zame je on brezčasni mojster, ki mu mnogi drugi slavni in razvpiti režiserji ne sežejo niti do kolen.

24. *Imate radi vesolje? Spremljate vesoljske raziskave?*

Da, obakrat. To je predmet mojih stikov s Kalkinomom.

25. *Spremljate še kakšno znanstveno področje?*

Tisti del biologije, ki se ukvarja z genskimi raziskavami.

26. *Če bi recimo kdo želel odkupiti pravice za snemanje filma Neločljiva dvojica, bi jih prodali?*

Oh, to vprašanje je najbrž retorično. Ampak, naj vam bo. Osebno menim, da imam vsaj dve deli, ki bi jih raje videl na velikem ali malem ekranu kot pa 'Neločljivo dvojico'. V vsakem primeru bi

za odkup postavil pogoj osebnega nadzora, vključno s pravico veta, kako morebitni producent ali scenarist ali režiser mrcvarijo moj roman. Naivno, kaj?

27. *Če se zgodi čudo in pride do snemanja filma, koga bi radi videli v glavni moški in ženski vlogi?*

Ob tem vprašanju mi gre na smeh. Predolgo sem že na tem svetu, da bi verjel v čuda, tudi hipotetična.

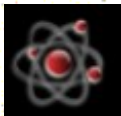
28. *Imate kaj v načrtu? Nam lahko zaupate, kaj cmarite? Nam lahko privoščite kakšen odlomek za dražilnik.*

Pred dobrim letom sem dokončno nehal pisati znanstveno fikcijo v slovenščini, ker preprosto nimam več zadosti volje, da bi se bodel z založniki. Za angleško govoreče tržišče, kjer zdaj praktično nimam več težav z objavljanjem, pa mi je zmanjkalo dobrih zgodb. Mogoče je to le zastoj, kdo ve.

Pač pa mi je uspelo scmariti nekaj čisto drugega – avtobiografske zapise, ki sem jih sam založil; zdaj iščem primerne distributerja. Zavedam se, da je tržna niša za tovrstno literaturo še ožja, kot za ZF, zato sem naklado radikalno omejil. S »teaserjem« torej ne bo nič.

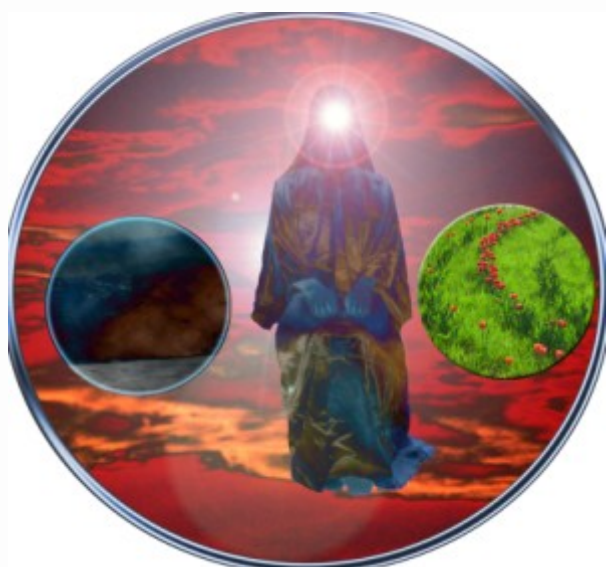
Hvala, da ste naredili tale intervju z menoj. Želim vam vse dobro in nadaljnjih uspehov pri izhajanju vašega lista.

Za vas se je pogovarjal Bojan Ekselenski.

Bojan Ekselenski:

Elejla: Zgodba o strahoti, ki grozi temu in onemu svetu

Zgodovina nekega pisanja

V 1. In 2. številki fanzina JeJ sem že zapisal nekaj zanimivosti o nenavadni vilinski besedi **elejla**. Naj najprej naredim obnovo teh zapisov. Spoznali ste se tudi z duhovnim izročilom, na katerem je grajena vilinska mistična tradicija. No, pravzaprav je po mitologiji Vitezov in Čarovnikov vsa zahodna mistika in religija sodobnega sveta osnovana na izhodiščih vilinske starodavne tradicije. Pa gremo malce v globine čudežnega sveta vilinske mistične znanosti. Elejla (ALILA) se prevede kot lažni bogovi, temni maliki, tuji bogovi, temni bogovi. Še ena beseda se uporablja za upodobitev pojma lažni bog – ihelot (IchLTh), a pri njej gre za malce drugačen koncept.

ena redkih ravnoteženih, simetričnih besed, ki se enako berejo ne glede na to, iz katere strani se berejo. Sestavljena je iz petih črk, sestavljenih v popolno dinamično ravnotežje. Podobno pomembna beseda – ALHAHLA (Elahala), ki pomeni živi bog, je tudi simetrična beseda. Ti dve besedi sta v neposrednem dinamičnem razmerju, kar nakazuje njun simbolni metafizični pomen. Potem je tu še tretja takšna beseda Mešeahašim (MŠHŠM), a o dinamiki trojstva malce kasneje. Najprej se naužijte, kako je sploh ta beseda (elejla) prišla v naš gosti svet. Pojdimo na zanimivo in mestoma malce bizarno potovanje.

Arheološka dejstva

Mnoga velika odkritja se zgodijo naključno, nekatera celo po nesreči. Odkritju zapečatenih votlin je botrovala nesreča v votlini, ki je obetala zanimivo najdbo na Kumranskem najdišču. Dogodke popisuje samostojni roman Vitezi in Čarovniki: Votlina skrivnosti (dražilnik je na spletni strani projekta Vitezi in Čarovniki). V tem članku si bomo med drugim ogledali dramatično odkritje v skrivnostni votlini.

Posvetimo se najprej besedi Elejla. V arheologijo je beseda stopila sredi 21. stoletja (april 2045). Arheologinja Dr. Mary Smith je tistega vročega aprilskega dne v naključno najdeni votlini ostrmela pred sledečim napisom:

**En Bejarah at tajabo en bahen negi Elejla vet Damejah,
rekoc en bejarah at nen en Edanim.**

Hadeš ijarag lei rekoc et ojit molok.

Ipabeš at tea deli laitizet jabean

Tejik taje thebeg at lek sat elemot

Tabapetit sahar jezetor lou sekaok

Mešit nandi kapaget en hadešin vet en tašamogin

Kišiac at en jami lei mahdašea en elem

Oadev ib lei en capiuit, deli lek taetit en leiki save.

Bojan Ekselenski:

Elejla: Zgodba o strahoti, ki grozi temu in onemu svetu

**Sehi šiteleg bediš ikiok vet leh'ilikapat mešit lei jahot en šezakah ku'en ekjajac
Ikiok lei bediš šiteleg at ilikapat.
Bel jagarez kakea sar en ihues le ein.**

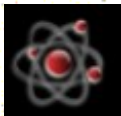
Moderni človek se je ob tej priložnosti prvič srečal s starodavno Vilinščino in ob tem obnemel. Vsa znanost je trčila ob nekaj, kar je iznad znanosti. Končno je ta znanost sama sebi dokazala, da je proti duhu nemočna. Poskusite na glas brati ta veličastni jezik. Vas spreleti? Tudi dr. Smithovo je spreletelo. V votlini sta skupaj s kolegom dr. Dicksonom našla še pravi zaklad nenavadnih arheoloških artefaktov. Datiranje z različnimi metodami pa je hitro razblinilo upanje o vrtoglavi starosti, saj je bil zapis napisan s hebrejsko transkripcijo iz 3. stoletja, a najdbe so iz 3. ali 4. stoletja našega štetja, torej iz časa pozne antike. Kaj za vruga počnejo vilinske stvari iz tujega sveta med

artefakti, datirani med leti 300 in 400 AD? Od kod stvari neke druge civilizacije iz nekega drugega vesolja v zapečateni votlini pod eno od znamenitih Kumranskih jam? Kako se lahko v našem svetu obdržijo stvari, katerim vladajo popolnoma drugačni zakoni fizike? Za zdaj pustimo podrobnosti okoli arheologije, saj ta ni tema tega članka in se posvetimo prevodu:

**Ta trdnjava je zadnji stražni stolp pred Elejlo in Damejahi,
Razgaliti to trdnjavo je odprtje vplivov na svetove,
Svete čarobne duri bodo razgalile ta čas teme.
Sveti portal se bo odprl v uri teme
Rešitelj je on, ki ravnotežje povrne.
Ni ono, ki je vsa dobrota svetov,
Časi dobrih namenov so izostali,
Zdaj nastopa doba svetih in močnih,
Ogenj in voda bosta zalila svet,
Dvignil se bo tisti, ki vse daruje in nič ne vzame.
Zgodba, enkrat že povedana in nedokončana, zdaj bo našla svojo pot k spokoju,
Povedana bo še enkrat in dokončno.
Naj odprejo se duri iz tistega v to!**

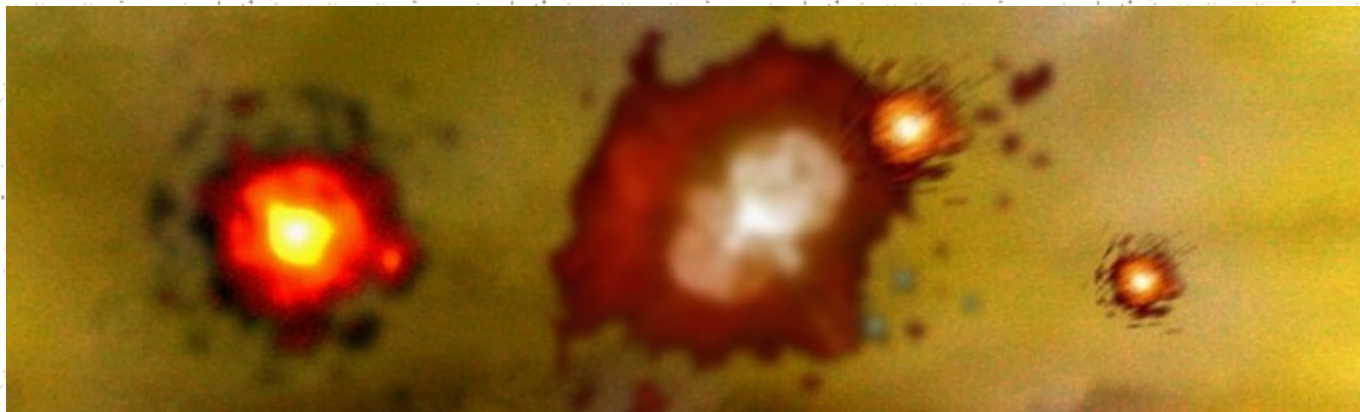
Nekateri stavki so precej čudni, težko razumljivi, vendar nam prinašajo jasno opozorilo. Vsak pismen človek z normalnim IQ bi se zamislil, preden bi še naprej šaril po najdbah. Žal je dr. Smithova zaradi želje po znanstvenem uspehu ignorirala opozorilo. Po dejstvih sodeč je skoraj zavestno spregledala to opozorilo. Napuh, zrasel na valovih prepričanja o vsemogočnosti znanosti, je končno izstavil svoj strašni račun. Elejla je uporabila znanost in iz nje izrasel napuh za svoj veliki vstop. Dr. Smithova se sploh ni vprašala, čemu je votlina hermetično zaprta. Njej se je mudilo prebrati besedila in si jih raztolmačiti, pa čeprav je izgovarjala strahotne uroke. Ti so še posebej močni v rokah neukih. Vsi poznamo znameniti stavek iz Evangelijev, ko Jezus našteva blagre. Eden od njih se glasi:

»Blagor nevednim, ... Spoznanje je prišlo ...«

Bojan Ekselenski:

Elejla: Zgodba o strahoti, ki grozi temu in onemu svetu

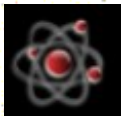
**Elejla nandi. Elejla vet damejah nandi,
Tek oezed! Tek oezed! Tzamkuk elejla at ikotad molok. Mešarah nandi.
Mešarah at liatizet edanim. Mešarah oezed en hadeš tkedefēja vet aganeal,
Mezit nergeš at šezpea en legia, themej ifogot izogoh
Tomeh, tomeh elejla,
Nandi, nandi ...**

Že samo del uroka je dovolj za resno grožnjo duševni stabilnosti. Zato je objavljen in preveden samo majhen, neškodljiv in predvsem neuporaben fragment tega strahotnega uroka. To skromnost sem dolžan zaradi mentalnega zdravja bralk in bralcev. Te besede delujejo mimo razuma, mimo voljne zavesti. Pomislite, kaj se je zgodilo dr. Smithovi, ko je v zanosu, značilnem za željo po vsevednosti, prebrala cel urok. In ne samo enega. Brali so ga tudi drugi, katerim je v upanju slave razdelila besedilo. Nekaj, kar je bilo zakopano in ne bi smelo ugledati luči dneva, je postalo predmet raziskav.

**Elejla prihaja, Elejla in Damejahi prihajajo,
Podtalni tok kliče, sklicuje vojsko. Bojni poziv
Elejle je odposlanec teme.
Prihaja Mešarah! Mešarah je tehtnica ravnotežja (poravnave) svetov.
Mešarah sklicuje sveto vojsko in Čuvaje,
Ker izgovorjena je strašna beseda, strašni urok
temne sile
Ljubka ljubka Elejla,
Pridi, pridi ...**

No, nadaljevanja ne bomo objavili, saj najbrž nihče pri zdravi pameti noče v naš svet iz Megšelema poklicati Elejle z celotnim demonskim zborom. Tukaj se jasno nakaže vez med Elejlo in Mešarahom. Eno brez drugega očitno ne gre, vendar zgodnji raziskovalci niso uspeli raziskati teh vezi. Mogoče bomo mi imeli več sreče. Pomenljiva je prigoda najditeljev votline. Odlomki povedo skoraj vse. Tukaj ekskluzivno objavljam kratek odlomek iz 4. poglavja Votline Skrivnosti:

Bojan Ekselenski:

Elejla: Zgodba o strahoti, ki grozi temu in onemu svetu

Zbudil sem se iz očaranosti:

»Neverjetno. Polna skrinja popolnoma celih zvitkov. Zaprla bova skrinjo in jo kasneje znova odprla. Samo v laboratorijskih pogojih bomo te zvitke jemali ven in jih začeli proučevati. Ne smemo si dovoliti nobene napake. Draga, to je najina vstopnica na arheološki Olimp.«

Mary je ostala nepremična. Tam je čepela in zrla v zvitke pred sabo. Zgrabil sem jo za podlaket. Ni reagirala. Še močneje sem jo stresel. Odsotno je obrnila glavo proti meni. Njen pogled je šel mimo mene nekam v odmaknjene daljave. Nekaj se je zgodilo.

Brezizrazno spregovori:

»Elejla nandi. Elejla vet damejah nandi,« nakar je omahnila. Oblil me pot. Kaj se je zgodilo? Kateri vrag jo je pokosil? Tukaj sva bila sama v tej luknji. Je krivo odpiranje skrinje? Se je sprostil kakšen plin? Ampak jaz sem bil na nogah, torej ni bilo to. Enostavno je omahnila. Že sem hotel skočiti na noge in poklicati pomoč, ko je jasno spregovorila:

»Tek oezed! Tek oezed! Tzamkuk elejla at ikotad molok. Mešarah nandi. Mešarah at liatizet edanim. Mešarah ...« (op.: celotno originalno besedilo presega obseg tega članka.)

Zgrabil sem jo za ramena in močno stresel. Njene lepe temne oči so široko odprte zrla nekam v daljavo, nekam v drug svet. Govorila je ta tuj jezik. Res je šlo za nekakšen mistični jezik. Najbrž jo je neka kombinacija besed potisnila v jebeni trans.

Počasi je izostrila pogled nekam na sredino mojih možganov. Neznana sila me je odrinila. Brez dotika me je nekaj odrinilo vsaj meter stran. Komaj sem se obdržal na nogah.

»Mary! Mary! Zbudi se!« sem zaklical. Zaman. Ona se je sklonila in iz skrinje vzela zvitek.

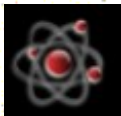
Obupno sem ji poskusil preprečiti namero. Verjemite mi, da sem poskušal. Poskusil sem stegniti roke po zvitku. Neuspešno. Neka neznana sila mi je preprečila namero. Tuhtal sem, kaj mi storiti. Naj pokličem pomoč? Nisem se mogel odločiti.

Ta del ilustrira strahotno moč temne volje, osvobodjene svoje nepredušno zaprte ječe. Prikaže tudi lahkomiselnost znanstvenega uma, ko zanika omejitve znanosti. Znanost je pač tehnologija logike, ki proučuje otipljiv svet končnosti. Ko poseže preko tega sveta, po neskončnosti, se zgodi, kar se je.

Megšelem in Abadon

V besedilih se pojavlja tudi Megšelem, ki pomeni dno vesolja, svet lupin, medsvet. V pomembnih vilinskih knjigah, kakršna je Sehir Etir ima ta medsvet precej nejasno vlogo. V zvezi s tem je večkrat omenjen abadon. Ta beseda pomeni ponor kaosa, delilec svetov in tudi brezno kaosa. Gre za nekakšno ločnico, a tudi stanje. V mitologiji Drugotnosti se z abadonom srečamo pri pogrebnih svečanostih, kjer abadon predstavlja nekakšen prehod za dušo pokojnika iz tega v oni svet. Nekje dru-

Bojan Ekselenski:

Elejla: Zgodba o strahoti, ki grozi temu in onemu svetu

gje, zlasti v temeljnem delu o okultni vilinski magiji Sehir mašarik earesah (Knjiga velike šole magije), je abaddon omenjen v najbolj temeljnih poglavjih kot nekakšen mističen prehod skozi kaos. Ob abaddonu se pojavlja tudi mistična reka z brodarjem. Zelo nazorno to pove stavek iz Sehir mašarik earesah VI-g /26:

Veliki brodar ne bo sprejel vašega novčiča, dokler ne boste očiščeni.

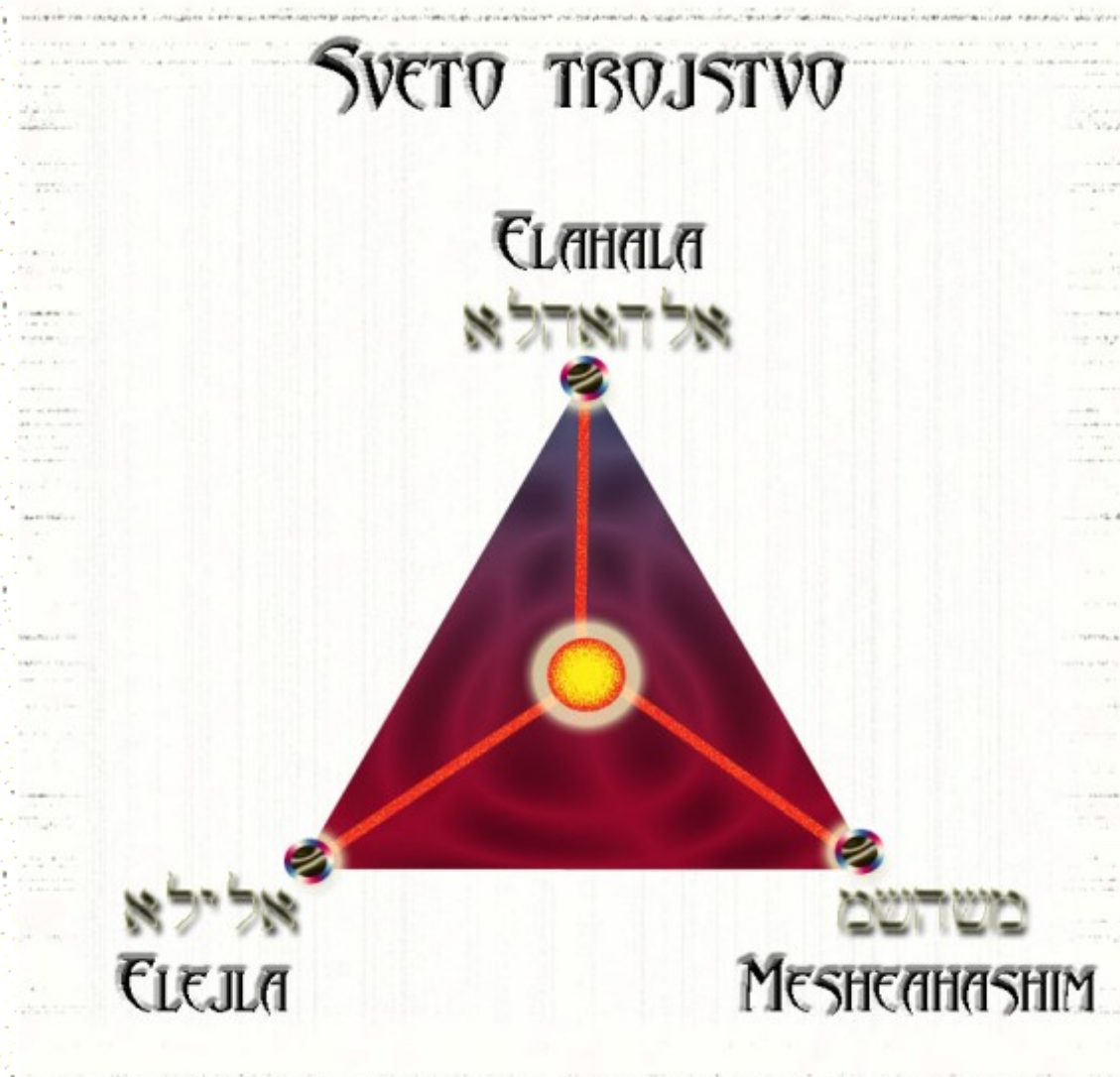
Seveda je voda in reka omenjena še mnogokje. Recimo kar v Sehir Etirju (v nadaljevanju SE):

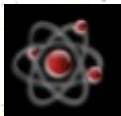
SE 2 – 4: Vse preplete duše, pokopane in zakopane v Megešelemu se kakor vojska ne mrtva in ne živa vsuje skozi portale izmed teh in drugih voda.

Omenjanje vode sicer ni čisto jasno, a se ponavlja v različni literaturi:

SE 2 – 11: Vode, ki so zgoraj, izlijejo se skozi vode, ki so spodaj.

SE 2 – 3: V kaos abadona pade svod nebeški iznad, vsrka kaos abadona svod izpod.

Bojan Ekselenski:

Elejla: Zgodba o strahoti, ki grozi temu in onemu svetu

Primerjajte ta dva stavka! Jasna je narava abadona in jasno je naznačena polarna parnost vod in svodov. Zanimiv je recimo spodnji stavek:

SE 2 – 4: Oj gorje vsemirju, Demešek švigne iz razpoke abadona.

SE 2 – 7: Kaos abadona, ta vrelec in požiralec vsega vzdigne krono lažnega sijaja

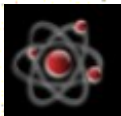
Beseda Demešek pomeni temna plima, temni val, prihajajoče zlo, zloba. V mistično okultni in verski literaturi se ta beseda pojavlja kot prisposoba za seme sil kaosa samovolje. Jasno je zapisano, da je abadon nekakšen kaotični prehod. Kaos, nasprotje urejenosti, je nekakšna ločnica med tem in onim. Omenjen je v dveh kontekstih. Na eni strani iz abadona v naš svet vstopi temeljno seme zla, a na drugi iz našega sveta preko abadona mistični popotnik vstopi v svet luči. V tem kontekstu imamo opravka z mistično in fizično smrtjo, s potovanjem duše k izvoru. No, s tem smo se malce oddaljili od naše Elejle, a je dobro poznati vsaj temelj mistične strukture univerzuma.

Trojstvo, temeljni koncept vesolja

Vrnimo se k simetričnosti besede Elejla. Enako simetričnost je značilna tudi za besedo Elahala, živi bog. Torej gre za nekakšno dinamično opozicijo, ravnoteženje. A tukaj je še tretja simetrična beseda, ki izhaja iz korena MŠH (mešeah), MŠHŠM (mešeahašim), ki dobesedno pomeni razodet skozi. Torej imamo nekakšno trojstvo. To trojstvo je simetrična slika osrediščenja in uravnoveženja prehajanja med posameznimi arhetipskimi bistvi manifestiranega univerzuma. Ta koncept je silno nenavaden, kajti velika večina popularne duhovnosti temelji na polarnosti. Če ste prebrali članke o Kabali, je tam podoben koncept, a je bistveno manj jasno izražen. V vilinski mistiki, katera je poreklo vseh semitskih duhovnih izročil, je ta princip osrediščenja in medsebojne soodvisnosti razdelan precej natančneje in napredneje. Trojstvo ... kje smo ga vse srečali? Recimo v krščanstvu, kjer imamo sveto trojstvo oče, sin in sv. duh. Potem imamo očeta, sina in devico. Ja, krščanstvo ima v sebi sledi trojstva, kakršno je tu zelo jasno artikulirano.

V naslednji številki vas vabim na nadaljevanje potovanja v ta nenavadni svet ...

Mara R. Sirako:

Vera v tovarništvo in NLP

Bit vseh NLP religij je povsem preprosta. Nekega dne se je neki človek na ta ali na drugačen način soočil z dobrohotnim stvariteljem. Razlike so le v tem, kako je ta komunikacija potekala. Nekateri izbranci, kajti stvaritelj pač ne bo komuniciral s komerkoli in tega nikoli ni počel, so zaznali telepatska sporočila. Spet drugi so se sredi meditacij dvignili v nek drugačen svet, kjer so izvedeli veliko resnico. Tretji pa so komunicirali po domače, to je iz oči v oči s svojim stvariteljem.

Kar je skrajno zanimivo pri vseh NLP religijah je točno ta izbranec, ki ga je stvaritelj ali njegov predstavnik izbral, da nam ostalim posreduje resnico. Izbranec je vedno voljan ubogati tistega, ki komunicira z njim. Vedno je voljan razumeti vsa pretekla dejanja stvariteljev in jih celo opravičiti, najti neko smiselno razlago tudi za dejanja, ki so okrutna in morda celo zločinska. Lahko bi se reklo, da stvaritelj vedno zadane »žeblico na glavico« in najde točno tako osebo, ki ga brez-pogojno uboga.

»... in je Jahve storil, da sta od Jahveja, z neba, deževala na Sodomo in Gomoro žveplo in ogenj. Razdejal je ti mesti in vso pokrajino, vse prebivalstvo mest in vse rastlinstvo te dežele. Lotova žena, ki je bila z njim, pa se je ozrla nazaj in postala solnat steber.« (Geneza, XIX, 24 - 26)

Obstaja pa tudi ena izjema, to je scientologija. Njen ustanovitelj, L. Ron Hubbard (1911–1986), govori o travmah iz preteklih življenj, za katere predlaga, da jih premagujemo z **dianetiko**. Na kratko rečeno, ko **tetani** (to smo mi, ljudje) umremo, sploh ne umremo. Niti najmanj! Šele takrat se prično dogodivščine. Po smrti, ki torej ni smrt, odidemo (brez telesa vsekakor, ta ostanejo tu in jih pokopljejo, upepelijo ali kakor je že v navadi) na planet Venera, kjer obstaja posebna postaja. Tam smo »reimplantirani« in programirani, da pozabimo na prejšnja življenja. Torej nam nekdo načrtno povzroči amnezijo. Nakar smo poslani nazaj na Zemljo, kjer nas vržejo v ocean in nakar vsak od nas, vsak **tetan**, išče novo telo. In tukaj se pa stvari lahko grdo zapletejo. Ampak o scientologiji kot eni izmed najbolj uspešnih NLP religij več v prihodnji številki.

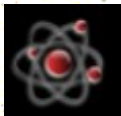
»Cilji Scientologije so: civilizacija brez norosti, brez kriminala in brez vojn, kjer sposobni lahko uspejo in kjer imajo pošteni ljudje pravice in kjer se človek lahko povzpne na višje ravni.« (L. Ron Hubbard)

NLP religije temeljijo torej na osnovnem komunikacijskem modelu. Na eni strani je izbranec, na drugi stvaritelj in med njima poteka komunikacija. Do t.i. komunikacijske motnje pride obvezno šele čez čas, kar so menda dokazale vse obstoječe religije, ki vidijo Boga kot nezemeljsko in nadnaravno bitje. Tisti, ki so prišli za izbrancem, so popačili njegovo sporočilo, si ga podredili za lastne potrebe in praktično ni NLP religije, ki nas pred tem popačenjem izvirnega sporočila ne bi svarila.

Leta 1954 je George King iz Londona zatrdil, da je komuniciral z nezemeljskim bitjem, ki je uporabljalo ime Aetherius. Aetherius je predstavnik vesoljske in zvezdne hierarhije in je nastopil kot nekakšen predstavnik medplanetarnega parlamenta. Drugače pa je tudi kozmični mojster. Kako mu je v resnici ime, je Aetherius njegovo pravo ime, pa meni do dneva današnjega še vedno ni jasno. Kakorkoli, preko gospoda Kinga smo izvedeli, da je prava pot mešanica med zahodnim in vzhodnim verovanjem. Obstajajo drugi planeti, ki so naseljeni. Jezus, Buda, Krišna in vsekakor tudi ostali verski vodje, preroki ipd. So prav tako kozmični mojstri, ki izvirajo iz iste vrste kot Aetherius in so prišli pomagat človeštvu. Na žalost se je večkrat zgodilo, da jih nismo pretirano ubogali. Potrebno je izvajati jogo in zemlja je živ organizem.

NLP-ji obstajajo in v njih so Nezemljani, ki nam skušajo pomagati. Leta 1986 so Nezemljani tako Kinga posvarili pred bližajočo se katastrofo v nuklearni elektrarni Černobil. Kaj se je vse tedaj dogajalo, je bolj ali manj znano. Pri čemer se seveda postavi vprašanje, zakaj zaskrbljeni Nezemljani niso reagirali bolj odločno in preprečili posledice nesreče in z njo tudi smrt nedolžnih ljudi ter trpljenje preživelih. Najverjetneje zato ne, ker naloga Nezemljanov ni reševati ampak osveščati.

Aetherius Society kot religija obsojajo pohlep sodobne potrošniške družbe, ki po njihovem mnenju vodi v ekološke katastrofe nepredstavljenih razmer. Obsojajo obstoječe religije, ki so

Mara R. Sirako:

Vera v tovarništvo in NLP

izpraznjene. Zavzemajo se za duhovno čistost in neke vrste povratek k »izvoru«. Pripadniki te religije niso nasilni. Želijo si izboljšati svet, v katerem živimo. Svoje cilje nameravajo doseči na duhovnem nivoju in sicer tako, da živijo svoja življenja na visokem duhovnem nivoju in se trudijo vanje vnesti več duhovnosti in humanosti.

Zgodba o Ashtar komandi, še eni NLP religiji, je naravnost fenomenalna. 18. julija 1952 je George Van Tassel vzpostavil telepatski stik z nezemeljskimi bitji, ki se jim reče Ashtar. Kaj manj kot telepatski stik bi bilo že ponižujoče za Ashtar inteligenco, ki je napovedala svetovno kataklizmo, ki naj bi se zgodila v 90-ih letih prejšnjega stoletja. Vendar so bili tu na našo srečo pripadniki Ashtar religije, ki so ves čas vzpostavljali telepatske stike in napovedali celo, da nas bo pred lastnimi neumnostmi zaščitila posebna nezemeljska vojska. Ta potlej nikakor ni prišla na Zemljo delat red. Ampak, kot se govori med ljudmi, da mogoče tudi je. Vendar v svoji skromnosti ni želela javno predstaviti svojih dosežkov.

Kajti Ashtar komanda je najverjetneje skupnost, komandant Ashtar je pa bitje, ki vodi zračne sile Velikega belega bratstva ali Bratstva svetlobe. Njegova vojska šteje natanko dvajset milijonov bitij samo v tem sončnem sistemu. Tem je treba prišteti še štiri milijone bitij in delavcev. In to vse samo v našem sončnem sistemu! Ah, le predstavljajte si, koliko jih je v ostalih sistemih!

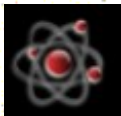
Omenjeni komandant sodeluje z Angelskim kraljestvom, najraje z angelom Mihaelom, ki je krščanskemu delu človeštva dobro znan. To pa zategadelj, ker oba izvirata iz Angelskega kraljestva. Komandant Ashtar je visok več kot dva metra, je modrook in biva v telesu tipa Adam Kadmon. Kar je pomemben podatek, kajti najverjetneje gre za prestižno znamko telesa. Menda! Komandant Ashtar je pristojen ne samo za naš sončni sistem, a tudi drugod lahko deluje. Je tudi naš predstavnik, saj zastopa naš sončni sistem na sestankih galaksije. Zato če imate kakšne predloge ali pritožbe, sedaj veste, na koga se lahko obrnete.

Morda sta dobili občutek, da se NLP religije pojavljajo samo v zahodnem svetu. Ne, pojavljajo se povsod. Tajvanec Hon-Ming Chen nam je dal religijo Chen Tao, o kateri se danes ne sliši skoraj nič več. Razlog za to je nadvse preprost. Tako ustanovitelj te vere kot njegovi pristaši so v preteklosti podajali prerokbe, ki se potlej nikakor niso uresničile. Najbolj bizarna je bila najverjetneje tista, da se bo bog osebno avgusta 1997 pokazal na TV zaslonih po vsej Severni Ameriki in to ne glede na to, ali ste TV signal sprejemali preko digitalnega ali analognega signala, preko sobne ali strešne antene, satelitskega krožnika ali kabla. Nič posebnega se ni zgodilo, TV program je tekkel povsem normalno. Nakar je Chen izdal še nekaj prerokb, tudi te se niso uresničile in posledično ga je zapustila večina privržencev.

Izjemno zanimiva je tudi Nation of Islam, ki jo je leta 1930 ustanovil Wallace D. Fard Muhammad. Ustanovitelj je bil nihče drug kot utelešen bog Alah. Ta religija uči, da je okoli 85% svetovnega prebivalstva gluhih, slepih in nemih v smislu spoznanja, zato se lahko z njimi manipulira. Manipulacija se izvaja na več različnih načinov, preko medijev in še prej preko ver. S to večino prebivalstva upravlja 10% prebivalcev, ki pač ne izbirajo sredstev za dosego svojih ciljev. 5% prebivalcev se bojuje s temi 10% in želi osvestiti teh 85%, jih povesti na pot svobode in boljšega duhovnega življenja.

Nation of Islam ne moremo razumeti zgolj kot NLP religijo, kajti to je verjetno ena od redkih religioznih gibanj, ki je vplivala na družbene spremembe v okolju, kjer je delovala. Pripadniki te vere in njihova učenja so vplivali na določene črnske voditelje, denimo Malcoma X, saj so se zavzemali proti suženjstvu in ter povečevali črno raso, s čimer so uvajali elemente rasizma v lastno vero.

Samo suženjstvo so razumeli kot starodavno prerokbo, ki jo je bog izrekel Abrahamu (Geneza 15:13-14), da bo njegovo »seme« tujec v tuji deželi, ki ji bo moral služiti 400 let. Ta prerokba se seveda nekega dne konča in potem nastopi novo obdobje. Prav tako ta religija uči, da sta bila Luna in Zemlja enkrat eno. Sama Zemlja je stara 76.000.000.000.000 let, kar je dokaj dostojna starost. Včasih je bilo samo eno kopno in se je imenovalo Azija. Prvi ljudje na Zemlji so bili črnici

Mara R. Sirako:

Vera v tovarništvo in NLP

in iz teh so se razvile ostale rase. Verjetno se niti ne bi, ko ne bi črnski znanstvenik Yakub, ki je nekako na svojstven način uporabljal kontracepcijo, razvil belo raso, ki je nasprotje originalni, to je črni rasi. Nakar so se pričeli prepiri, brat se je skregal z bratom in končalo se je, kot vidimo danes s prepiri, spopadi, vojnama in podobnim. V glavnem, Yakub se ni ravno izkazal z rasami in medsebojnimi odnosi med njimi.

Čeprav se na prvi pogled zdi, da ta religija nima povezave z drugimi NLP religijami, temu ni tako. Ustanovitelj (utelešeni Alah) in njegovi nasledniki so tolmačili Ezakielovo knjigo na način, da je Ezakiel videl ogromno vesoljsko ladjo, ki bi ji belci rekli NLP. Potrjujejo, da obstajajo inteligentna bitja na drugih planetih in nekako napeljujejo na misel, da so prav črnski znanstveniki, ki so kreirali življenje na tem planetu, tesno povezani z nezemeljsko inteligenco.

Člani te religije so izjemno podjetni. Njihova podjetja zaposlujejo na tisoče ljudi po vsej Ameriki. Investirajo tudi izven meja ZDA, kjer se, kakor v domovini, osredotočajo na živilsko industrijo in restavracije, zemljišča ter proizvodnjo kozmetičnih izdelkov.

Na drugi strani so člani te religije pobudniki številnih humanitarnih projektov, na primer programov za odvajanje od mamil, pomoč prostitutkam, da zaživijo novo življenje, boj proti tolpam, ki uničujejo mlade ljudi, pomoč zapornikom, ki so prišli iz zaporov ipd.

Vsi ti primeri kažejo, da so NLP religije zlahka tarča posmeha, posebej v primerih, ko se lotevajo globalnih prerokb. Kljub temu pa večinoma zagovarjajo stališča in izvajajo aktivnosti, ki so družbeno pomembne in potrebne. Uspešnost teh ver je izražena v uspešnosti new age gibanj, ki je v veliki meri prevzel osnovne ideje tovrstnih religij, skušal zlit zahodno miselnost z vzhodnjaškim misticizmom (kajti vzhodnjaki so hudo mistični, vsaj tako si jih želimo predstavljati) in uvedel v gibanje tudi bistven element NLP religij, to je vero v obstoj nezemeljskih civilizacij, vzporednih svetov, vsolja, ki deluje v obliki strun in navsezadnje tudi idejo, da je do srečanja med nami oziroma našimi izbranci in predstavniki nezemeljanov dejansko tudi prišlo nekje v davnini.

Kot vse NLP religije, ki iščejo odrešitev za tegobe današnjega sveta v duhovnosti, se tudi new age gibanje (gibanja) ozirajo k »izvoru« oziroma natančneje rečeno k starim verskim spisom, ki naj bi vsebovali »resnico« o našem izvoru, znanstvena dognanja in razumevanje teh spisov naj bi nas nekega dne pripeljalo na višjo duhovno raven. Če večinoma odklanjamo učenje NLP religij, še vedno obstaja ogromno ljudi, ki se še kako strinjajo z načeli new age gibanja. In tudi to gibanje ni povsem laično, lahko bi se trdilo, da vsebuje močne in dokazljive elemente NLP religij.

V naslednji številki bomo nadaljevali s predstavitevjo še nekaj izjemno zanimivih NLP religij, posebej z eno od najbolj uspešnima med njimi, s scientologijo in raelijanstvom.

Bojan Ekselenski:

Strokovno čtivo o nam ljubih žanrih

Razdrimo kakšno o strokovni literaturi o nam ljubih žanrih. Mimogrede naredimo predogled dveh znanstvenih del, katera imam trenutno v obdelavi.

S strokovnimi deli na področju ZF&F smo precej na tesnem. O znanstveni fantastiki je že pred časom (letnik 1994) izšla knjižica v sklopu Literarni leksikon, študije 41. zvezek od **Metke Kordigel**, podnaslovljen **Znanstvena fantastika**. Knjižica je udobno tanka in njena vsebina ustrezno zgoščena. Ravno pravšnja za naš namen. Lepota dela je v tem, da se posveča večinoma naši domači ustvarjalnosti. Tujine se dotika samo toliko, da lahko dovolj natančno opiše našo sceno. To so bili po svoje zlati časi za domače ustvarjalce. Takrat še ni bilo tako enostavnega uvoza iz tujine, ni še bilo lahkega spletnega dostopa in publika še ni bila toliko prepojena z vero v odličnost tujega in grezničavost domačega. Knjiga razkriva bogastvo takratne scene, njene avtorje in obilje knjig različnih podžanrov. Naša scena je za tujino zaostajala nekako desetletje, kajti trende so določale literarne velesile, a manjši so jim z zamikom sledili. Knjiga zgledno popiše zgodovino ZF, jo popredalčka glede na stanje takratne literarne stroke in kar je najpomembneje, razkriva nam zlasti zgodovino slovenske ZF. Bralcu daje mnogo namigov, kaj od domačih avtorjev smo zaradi svoje mladosti spregledali in po kaj se je vredno potruditi v knjižnico. In naj dodam, tuji avtorji niso v ničemer boljši od domačih.

Letos (2010) je izšlo še eno strokovno delo izpod prstov cenjenega prevajalca **Jakoba J. Kende**. Gre za doktorsko disertacijo o fantazijski literaturi, enostavno naslovljeni **Fantazijska književnost**. To delo je v mojem bralnem mlinu še bolj na začetku. A že po tem se vidi bistvena razlika glede na 90-ta leta. Avtor niti z eno samo besedo na prvih 30 straneh ne omenja karkoli iz domačih logov. Kot da v Sloveniji ni nihče še spisal nobenega fantazijskega dela. Za strokovno delo površno, za znanstveni ugled pa silno zaskrbljujoče. Bogami, gre za doktorsko disertacijo, zategadelj v nadaljevanju knjige pričakujem tudi vsaj omembo domačih del. Sodobna »velika« fantazija je precej mlada literarna zvrst. V tujini ima proučevanje le te kar znatno dolgo brado, a dr. Kenda je glede tovrstnosti razdevičil tudi domačo strokovno javnost.

Glede na izjave g. Kende pa močno dvomim, da sploh pozna domačo sceno. Vre preveč je posvečen zgolj tujini in pri tem mu gotovo pomaga založnik Mladinska knjiga, ki je malce resnejšo fantazijo iz domačih logov odkrila šele z **Matejo Blažič**. Pa še to je skrila pod umetniško ime **Margaret Belani: Varuhi skrivnosti - Obzidano mesto**. Kot bi se bali slovenskega avtorstva. A naj avtorja strokovnega dela na tem mestu podučim o obstoju domačih avtorjev.

Fantazijski aperitiv za vse je delo **Andreja Ivanuše: Čudovita potovanja zajca Rona**. Delo je čisto polnokrvna junaška fantazija, namenjena prvemu in drugemu triletju osnovne šole. Ker je štirilogija izšla pri Založniškem ateljeju Blodnjak, se novopečenemu doktorju ni zdelo vredno pogledati. Izpod prstov istega avtorja je izšla edinstvena epska fantazijska pesnitev **Vilindar**. Takšna posebnost, a doktor jo seveda spregleda. Slabo za strokovno verodostojnost. A kaj moremo, ZA Blodnjak pač v očeh nekaterih ne šteje.

Imamo tudi **Anor Kath: Pota magov**, temno junaško fantazijo izpod prstov **Sama Petančiča**. V naših logih je prvi spisal pravomoško krvavo jebačino, enakovredno podžanru D&D. Ampak izdala ga je Goga in zaradi odsotnosti pocukranosti ni primeren za osnovnošolsko obvezno čtivo.

Imamo še kaj? Seveda imamo. Epska fantazijska serija, pravzaprav projekt **Vitezi in Čarovniki**, gotovo niso zgolj mimosuk. Ampak projekt ima težavo ... ni ga izdala Mladinska knjiga, povrh vsega ima nekaj slabosti (odsotnost sposobnega lektorja in urednika) in spletno stran ni izdelal profesionalni studijo. Ampak to še ne pomeni, da ne obstaja. In drugo leto izide druga knjiga tega projekta **Indigo novi svet**, kjer ne bo napak prvenca. **Bojana Ekselenskega** je izkušnja izučila. A projekt ima vse, kar imajo tudi veliki: spletno stran, izdelan svet z vsem, kar ta mora imeti, fanzin in še kaj. In ta svet na spletu obstaja že od leta 2006 in ima skoraj 7000 obiskovalcev. Dražilniki in fanzin z ISSN številko so že tretje leto gost Jokerjeve natlačenke™, torej ne gre za nekaj neresnega.

Mara R. Sirako:

Dangober 2: odlomek poglavja Delitev krvi

Pogovarjali so se o nevzdržno nesramnem Admiralovem početju, kajti nikakor ne sprejme pozivov. „Spoštovani in cenjeni Prvi Kognitus Kle'S je želel vzpostaviti kontakt, dali so ga na avtomatski odzivnik, si predstavljata to neljubo početje?“, je mlel najnižji, ostala sta mu kimala. Ko se je trojica prepričala, da jih nihče ne sliši, so nadaljevali s pogovorom. „Nato je le priklical Generala Ay-Rona, ki mu je ves zelen zabil v glavo, da nima časa, ker dela prerazporeditve. Kle'S je vztrajal, Ay-Ron je zarevskal nanj, dovolj, Kle'S, odhajam na popravilo, mir mi daj!“

Trojica se je ustavila in naklonila. Človekinja v široki odori, s svojimi velikimi prsmi je skoraj zadela Petro, ki se je umikala pred njenim odločnim korakanjem, ob katerem se je zdelo, da se namerava zdaj zdaj prekucniti na nos, se jim je naklonila in nadaljevala svojo pot. Trojica se je dregala pod rebra, najvišji je šepnil: „Morda bi moral uporabiti Zer? Če bi Ayčku razprla odoro, bi hitro izklopil odzivnik.“

Trojica je takoj povabila pogled in se režala svojim stopalom, človekinja se je obrnila in jih strogo pogledala. „Sem nekaj slišala?“, je preteče vprašala.

„Nikakor, spoštovana in cenjena Osmo Kognitusinja Ze'S, pogovarjali smo se o nesramnosti Generala Ay-Rona,“ ji je priliznjeno zagotovil najnižji od trojice, stopil k njej in ji nedolžno pogledal v oči. „Veš, kaj so sporočili? Veš zakaj smo morali vsi oditi z delovnih mest?“

Kognitusinja je odkimala. Trojica jo je obstopila, se ozrla okoli sebe, najvišji je šepetal, da so ga komaj slišali: „Sit bo danes znorel...“ Trojica se je znova ozrla okoli sebe. „Vemo, zakaj Admiral odklanja stike!“

Kognitusinja se je ozrla še sama. Vprašujoče je sunila z glavo navzgor in s svojim gibom spodbudila človeke okoli sebe.

„Kaj dobimo, če ti povemo, Zer?“, je šepnil najvišji.

„Odvisno od informacije, Pomočnik v odhajanju.“

„Informacija je čistega kiliara vredna, draga moja Kognitusinja. Bi menjala?“

„Menjala kaj in zakaj?“

„Mi trije smo...“ Trojica se je ozrla okoli sebe. „Predvidevamo, da se nas bo Prvi Pomočnik želel znebiti. Izpustil je Seta iz Kognitusarijata...“

„Res nerodna reč,“ se je zvito nasmehnila Zer.

„Ja, res nerodna. Tega ni bilo v načrtu, naredil je hudo napako. Sedaj krivi mene, češ lahko bi mi povedal, da Kognitus komunicira preko zaščitene matrike s Kreatorko.“ Trojica se je znova ozrla okoli sebe. „Tvoji Svetovalci smo lahko, Zer. Vzemi nas, ne bo ti žal.“

„Ne vem, če je ena informacija vredna tega,“ se je namrdnila prsata človekinja.

„Je, Zer, kajti že pred vstopom v Kognitusarijat boš vedela več, kakor vedo ostali Kognitusi. Poleg tebe vedo za to nerodno reč, zakaj Admiral odklanja stike, samo Ser, Sit in Kle. Tebi pa Kle ne bo povedal, toda če boš vedela pred drugimi, draga naša Zer... Marsikaj lahko izsiliš za svoj molk.“

„Marsikaj bi bilo recimo kaj?“

„Položaj Šeste Kognitusinje denimo. In kasneje še več, Zer. Kajti od tam, kjer prihaja ta informacija, bo prišla še kakšna bolj uporabna. Preizkusi me, Zer!“

Človekinja se je naveličano namrdnila. Ad je prebledel, nejeverno je stremel v holomatriko s Pomočniki.

„Do konca delovnika hočemo, da nas uradno imenuješ za Svetovalce. Kar preizkusi nas, Zer...“ Najvišji se je nagnil k njej. „Ne bo minilo niti petdeset kvatronov, ko bodo znova razglasili, da je prišlo do napake v sistemu in nas vse poslali domov. Danes se ne bomo več vračali nazaj. V Vojašniku bo nujen sestanek, baje zavoljo odpravljanja neljube napake... Mi pa vemo, zakaj bo do sestanka prišlo, Zer. Preden odideš domov, nas boš imenovala za svoje Svetovalce. Drugače se pod nosom obriši za vse nadaljne informacije!“

Zer je odšla proti prosti klopi, sedla nanjo, trojica je sedla k njej.

„Absolutna lojalnost zagotovljena?“ Zlobno se je nasmehnila. „Neumno vprašanje. Vi trije itak niste bili nikoli lojalni nikomur razen samim sebi. Ob prvi priliki me boste sesuli, kot ste vse te erone spodkopavali Seta.“

Mara R. Sirako:

Dangober 2: odlomek poglavja Delitev krvi

„Oprosti, mi smo lojalni naši stvari in ne človeku, ki je naš najhujši nasprotnik... Bolje s teboj kakor s Prvim Pomočnikom. Nekoga mora okriviti za svoj spodrseljaj, okrivil bo nas. Še danes. Zato smo zgodnji. Nadvse smo si želeli govoriti s teboj in se pogoditi.“

„Pha! Ponujate mi prazne marnje! Zavoljo vas se že ne bom prepirala z očetom. Ni samo Prvi Pomočnik jezen na vas, tudi moj oče je.“

„Kle'S te bo podprl. Tudi on ne pozna celotne zgodbe. Če hoče obdržati prednost pred drugimi, mora vedeti, zakaj ga bodo poklicali v Vojašnik. Kar povej mu, kaj sem rekel. Mi trije vemo več, bistveno več, kot veste ostali.“

„In dokaz?“

„Če ne boš zadovoljna z našimi storitvami, Zer, če tvoj oče ne bo zadovoljen z našimi informacijami, potlej bodo jutri presahnile. V vsakem primeru si lahko zjutraj premisliš. Vprašanje je le, če boš uspela spodnesti Šestega Kognitusa s tem, kar boš imela v rokah. Z nami in informacijami, ki jih imamo o njem, ga morda lahko. Če ti bo seveda oče pomagal. In pomagal ti bo, če bo on odvisen od tebe, ne pa obratno.“ Najvišji Pomočnik se je pretkano nasmešnil. „Saj vemo, da sta z očetom prej konkurenta kot ožja rodnika. Podpira te le tedaj, ko ima korist od tebe.“ Pomočnik je tlesnil s prsti. „Če te ne potrebuje, se pa tako hitro obrne proti tebi. Kolikokrat se je to že zgodilo, Zer? Kaj?“ Nagnil se je k njej. „Kot Kognitusinja se boš, če mi verjameš ali ne, obdržala samo in izključno tako, da bo tvoj oče odvisen od tebe, da te bo prisiljen podpirati.“

„Kreditov za vaše plače mi ne bodo takoj odobrili.“

„Pomembno je, da zadržimo položaj. Moramo ostati v Kognitusarijatu. Če nas zaščitiš, Zer, danes, ko nas bosta Kle in Ser odstranila z mest Pomočnikov, ti bomo bogato poplačali tvojo uslugo. Vzemi nas za svoje Svetovalce. Naj nas premestijo in ne razrešijo! Tvoji dolžniki bomo. Samo za nekaj dni gre, Zer, nekaj dni naš ščiti, dokler ne odpravijo Prvega Pomočnika. Tudi njega bosta, to je le vprašanje časa. Nekaj dni in bo Prvi Pomočnik Predsednika Sveta Kognitusov preteklost. Delali bomo zastonj, po enem dekonu nam bodo dolžni

izplačevati plačo. Najkasneje takrat Zer, če ne že prej. Samo teh nekaj dni nas ščiti.“

„Te Ariji ne bodo ščitili?“, je strogo pogledala Zer najnižjega od trojice.

„Ne, ne bodo me. Bolje jaz kakor vsi naši posli. Arijem je pomembno, da zadržijo Svetovalce in Pomočnike v Vojašniku in Senatu, v Kognitusarijatu jih imajo že dovolj. Mene bo Setov Prvi Pomočnik najprej napadel. Dobro veš, da me bo, ker tudi on je Arij. On ali jaz, nekdo od naju bo moral oditi, po možnosti mi trije. Če pa sklenem dogovor s teboj, Zer, če se izognem razrešitvi, potlej...“

„Res ti bomo vrnili uslugo, Zer. Pusti, radi se šalimo na tvoj račun,“ se ji je prilizoval človek ob njej, „saj veš, kakšni smo... Res smo nesramni, naših sposobnosti vseeno ne moreš zanikati.“

„Prav, ampak ne bom plačevala vaših storitev iz svojih kreditov.“

„Ni pomembno, pomembno je samo, da prevetrimo teh nekaj dni. Nič drugega. Brez skrbi, zanesljivo si nas boš želela obdržati.“

Najvišji se je spet nagnil čisto k njenemu ušesu. „Obljubi, da se ne boš krohotala.“

Zer je prikimala.

„Tu'P-An se je med pogovori z informatorji glede varčevalnih ukrepov v informativskih hudobnih in nesrečno zagovoril. Ser je takoj ukrepal, ker še pred njegovo napako je vojaška obveščevalna ponoči potrdila...“

Set je osuplo pogledal Admirala, ki se je zaničljivo namrdnil. Zagovoril po tvojem ukazu torej, je hitro ugotovil.

„Potrdila kaj?“

„Are se je zavezal.“

„Are kateri?“, je glasno vprašala.

„Preklete, tiše, Zer!“, se je trojica brž ozrta okoli sebe. „Koliko Arejev poznaš, zavoljo katerih bi Admiral blokiral holokaziranje?“

„Are'S'Or?“ Zer je razprla oči, se zagrabila z obema rokama za usta, nagnila naprej in smejala v svoje oprsje.

Trojica je zavijala z očmi, se urno zresnila in priliznjeno posvetila smejoči človekinji.

„Ampak, Zer, ne gre toliko za samo zavezo. Veš, kdo je zavezna partnerka?“

Mara R. Sirako:

Dangober 2: odlomek poglavja Delitev krvi

Nasmejana Zer je odkimala.

„Navadna adapkinja. Povrh vsega ne gre za normalno zavezo...“ Komaj slišno je Arijev Pomočnik šepetal: „Dema bo ponorela, draga moja Zer. Njen Arček si jo je pa tokrat privoščil. Zavezal se je... po adapško.“ Prikimal ji je. „Potem me še sprašuješ, če me bodo Ariji zaščitili. Nekdo bo moral biti kriv in Dema bo prva s prstom pokazala name. Ker jaz sem tedaj najglasneje zahteval, naj odneha s svojo zahtevo, da počistimo njenega sinka. Veš pa ti zelo dobro, kako Dema uveljavlja svojo voljo. Sedaj jo tudi bo. Jaz bom kriv, da je Are še vedno živ in da jo sramoti po celi galaksiji.“

„S kreiranko se je zavezal? Z navadno kreiranko?“ Zer je izbruhnila v glasen krohot. „Ne verjamem! Prej bo Dangober zamrznil, kot se bo Are'S'Or zavezal!“

„Vsekakor gre za past,“ je dejal najvišji izmed Pomočnikov. „Sam sem mnenja, da Admiral, on osebno, izziva Demo. Težko verjamem, da bi se Are'S'Or sploh zavezoval. Če se ob vseh Deminih poizkusih in hordi geneatosinj ni, zakaj bi se sedaj? Pazi še nekaj. Ta njegova kreiranka je menda... noseča! Razumeš? Admiral provocira Demo!“

„Naj pričakujem, da bo MiaR izpuhtel?“, se je režala Zer.

Pomočniki so se spogledali in si prikimali. Najvišji je šepetaje spregovoril: „Oče ti očitno ni povedal, da Dema ni na MiaRju.“

Prsata ženska je porogljivo odkimala. Trojica ji je pomenljivo prikimala.

„Spet so ga uporabili? Neumno, zelo neumno! Eh, naj pa potlej požrejo sranje! Lepo sem jim rekla, naj ga počistijo... Ga je Admiral že razkril?“

„Kdo bi vedel? Itak se ne more uživati z njim. Ali pač? Admiral leži, on kleči... Lahko si predstavljaš...“ Četverica je izbruhnila v privošljiv krohot.

Admiral je komaj še dihal. Set se je brez besed razvodenjeval. Ze je stegnil lovko in nežno potrepjal Admirala po ramenu.

Zer je nejeverno nekajkrat zamahnila z obema rokama in se še kar režala. Trojica ob njej se je hitro ozrla, najnižji jo je prijel za nadlaht in močno stisnil. Zer se je nagnila naprej in

se hlipaje režala v svoje ogromno oprsje. Trojica se je spogledala, še sami so se divje zakrohotali.

Z druge strani trga sta jih jezno pogledala Kognitusa, četverica se je od smeha tolkla po kolenih. Sit'Ar, kakor je Are pojasnil Mariji, kdo je človek na stopnicah, je jezno zamahnil z roko. Očitno je vedel, zakaj se Zer krohota. Trojica je vstala, šepnila Zer, ne pozabi, kaj si nam obljubila, odšla proti Senatu, medtem ko je Zer vreščoč od smeha nadaljevala pot proti Kognitusarijatu.

Andrej Ivanuša: **Svetodrev, prvo poglavje Letalčev sen**

SVETODREV

fantazijski roman
iz serije LEGENDE IZ GOZDA TOKARA

Na griču Sredine drevo raste v oblakov višave.
Drevesant mogočen, dvanajstero ima vej silnih,
korenine mu vidiš, premeriti mu ne moreš daljave.
Zrakobok sinji zaklanja njegova katedrala zelena.
Tempelj Sladostrastja svečenike Zemajskega plemena,
v čast-slavo Prastaršev visoko v krošnji Svetodreva
ob pričetku dvoletja že vse od Čuječega Časa, rojeva.

Andrej Ivanuša:

Svetodrev, prvo poglavje Letalčev sen

Uvodna beseda

Legende iz gozda Tokara je fantazijska trilogija. Avtor **Andrej Ivanuša** nam predstavlja prvi del z naslovom **Svetodrev**. Po besedah avtorja gre za precej edinstveno fantazijsko delo, ki bo sedlo mladim od 15 do 20 let in starejšim. Knjige nastajajo že od leta 2006. Kot se od avtorja, kakršen je Andrej, spodobi, bomo deležni slastnega kosa fantazijske literature. Knjigo Svetodrev bo izdal Založniški atelje Blodnjak predvidoma v prvi tretjini leta 2011. Torej ... s tem dražilnikom želimo Legendam srečno in uspešno pot.

Bojan Ekselenski

Ozrl se je v praznino pod seboj. Vodovje globoko spodaj je bilo videti mirno in gladko. Piš vetra okrog njegovih ušes je dušil druge zvoke. Slišalo se je le odsekano tleskanje tkanine na robovih kril. Zadrhtel je za trenutek, ko je pomislil na vse moršasti, ki jih je zakrivala bleščeča, rahlo skodrana gladina večnega oceana. Velevode se je nagonsko bal, tako kot vsi drakarji. Raje je usmeril pogled naprej proti obzorju, kjer se je očrtavala bleščeča bela obala. Iz nje je kipel kvišku zelen zid mogočnih drevesantov. Pred obalo se je penilo morje ob koralnem grebenu. Na drugi strani grebena se je raztezala modro-zelena laguna vse tja do bele peščene obale. Preveril je še enkrat razdaljo in ocenil višino. Prevzelo ga je zadovoljstvo, ko se je znova prepričal, da bo zlahka pristal na obali.

Ko se je pognal z lebdenice, ki ga je ponesla nad otok, je le s težavo ocenil, kam ga bo neslo. Upal je le, da bo pristal vsaj v vodovju lagune, če že ne bi dosegel obale. Veterni oficir na lebdenici mu je zagotovil, da pri spustu ne bo težav. Za vsak primer je še sam opazoval napetost jadvrova in smer plapolanja zastavic na lebdenici ter preračunaval moč vetra.

Obala se je hitro bližala. Poravnal je nos drsalca s črto stika morja in obale. Še nekrat je precenil razdaljo do tal. Čez nekaj trenutkov je privzdignil rep in sprožil noge predse. Nos zračnega drsalca se je dvignil proti nebu. Začutil je silo, ki je potegnila njegova pleča navzgor. Zanihal je sem in tja ter ponovno poravnal nos svojega plovila. Vzgon pod krili je popustil in zračni drsalec je omahnil na peščeno obalo. Mogoče malo prehitro, vendar je jadralec dotik z zemljo ublažil s svojimi čvrstimi nogami. Najprej je pokrčil kolena, da je ublažil silo,

potem je naredil nekaj hitrih korakov po pesku. Z veliko težavo in dobro mero spretnosti je odvzel hitrost trikotnim krilom. Videlo se je, da je pristanek že velikokrat opravil. Ko je vzgon pod krili popustil, jih je jadralec počasi nagnil. Z robom krila je zarisal dolgo brazdo v belo obalo. Ta je bila videti temnejša od nedotaknjene peska, saj je bil ta spodaj še vlažen. Potem se je vse ustavilo.

Srce mu je še nekaj trenutkov divje utripalo, bolečine v mišicah na nogah so počasi popuščale. Masiral jih je z obema rokama. Nekajkrat je z dlanjo plosko udaril po mečih. Odpel je jermene na prsni in tako sprostil napetost v krilih. Ločil se je od svojega drsalca, kakor bi se izvalil iz jajca in odvrigel lupino. Veter se je upiral v ogrodje in ga počasi porival po pesku. S hitrimi gibi je odpel tkanino s kril in jo zvil na prednjo palico. Še nekaj potez in drsalec je bil povit in pohleven ob njegovih nogah. Preveril je pisano in lepo okrašeno bisago za pasom in lepo izdelan nahrbtnik. Potipal je nožnico in nož, ki je bil čvrsto privezan ob meča na desni nogi. Sklonil se je in počasi razvezal varnostno vrvico, ki je držala nož na svojem mestu. Med poletom je nož vedno privezal. Kakšen zračni vrtinec bi mu ga zlahka izvlekel iz nožnice. A prav nož je bil njegovo največje bogastvo. Omogočal mu je preživetje.

Ko je razvezal varnostne vrvice, je nož izvlekel. Rezilo noža je obrnil tako, da se je zableščalo v dnevni svetlobi. Najprej je svetlo rumeno poblisnila svetloba velikega sonca Airana in nato še zamolklo rdeča svetloba manjše sončice Birane. Potem je prijel nož za konico in se zazrl v njegov bogato rezbarjen ročaj, ki so ga krasili drobni dragoceni kamni in školjke iz lagune pred vasjo Majarene. Preizkusil je ostri-

Andrej Ivanuša: Svetodrev, prvo poglavje Letalčev sen

no jekla s palcem. Njegov gladek in hladen rob se mu je zajedel v kožo. Le malo je manjkalo, da se ni posekal. Ostrina noža ga je navdala s pogumom. Divji utrip srca se mu je umiril in globoko je zajel sapo. Nato je nož potisnil v prelepo izvezeno in okrašeno nožnico. Prevevalo ga je zadovoljstvo ob dobro opravljenem pristanku.

Ozrl se je proti velikemu zelenemu zidu, ki je kipel v višave nekaj deset korakov pred njim. Na robu široke, bleščeče bele peščene obale so rasla gigantska drevesa. Orjaška debela drevesantov, ki so bila ovita z nešteti ovijalkami, so poganjala kvišku. Sledil je s pogledom navzgor po poti ene od ovijalk. Ko si je skoraj izpahnil vrat, se je deblo ovijalke izgubilo v drevesantovi krošnji. Nagnil se je nazaj in se oziral vse višje po njegovi krošnji. Pogled se mu je ustavil tam, kjer se je ta izgubila v oblakih. Pravzaprav je bilo mogoče debela drevesantov le slutiti, saj so na njihovih vejah in grčah rasle nove rastline. Vsak drevesant je na svojih plečih nosil in gostil nove in nove rastline. Nedaleč od drevesantov so iz zemlje poganjale ovijalke in plezalke. Plezale so po peščenih tleh. Ko so dosegle gozd, so se oprijele vsega, kar je raslo proti nebu. Iz vsega tega je nastal preplet rastlin, ki so bile od daleč videti kot zelen, neprebojen zid mogočne trdnjave.

Začutil je hlad in srh ga je spreletel. Zazeblo ga je v srcu. Stal je pred legendarnim gozdom Tokara. Toliko bajk je že slišal o tem gozdu. Govorili so o njegovi veličini. Zdaj, ko je stal pred njim, je spoznal, da niso pretiravali, ko so opisovali njegovo mogočnost. Predstavljal si je, da so drevesanti mnogo manjši. Pretresla ga je njihova resnična velikost.

»Pozdravljena! Legendarna domovina Zemajskega ljudstva. Vračam se k tvojim koreninam!« je spoštljivo zašepetal. Sklonil je glavo v pozdrav. Misli so mu hitele na vse strani.

Zdrznil se je, ko je skrivnosten klic iz gozda preglasil plivkanje valov ob obalo. Potem je nastopila zlovešča tišina, ki jo je motil le piš vetra. Utrip srca se mu je spet pospešil. Da se umiri, je znova globoko zajel sapo. Sredi vdihavanja je zastal, saj je zaznal poseben vonj. Zaprl je prekrivne veke in se osredotočil le na vohljanje.

Stegnil je razcepljen jezik in ga potresel, da bi zajel čim več zračnih molekul. Jezik je pritisnil na obnosni vohnjan znotraj ustne votline in okušal zrak. Mnoge vonje je prepoznal. A v zraku, ki ga je prinesel vetrc iz gozda, nekaterih ni še nikoli okušal. Pomislil je, da so to vonji drevesantov in njihovih rastlinskih zajedalcev, ki na Jolmosu, njegovem rojstnem otoku, ne rastejo. Prav tako jih ni okušal na drugih otokih, kamor ga je nosil njegov zračni drsalec. Vsekakor ni nikjer videl tako velikih in tako mogočnih drevesantov. Takšni rastejo le v legendarnem gozdu Tokara.

Potem se je zaslišalo trobljenje gulagonga iz velevede za njim. Njegov visok in rezek klic je zadušil vse ostale zvoke. Letalcu so se naježile hrbtnne luske. Stresel je z glavo in poizkusil misliti dobre misli. Odgnati je skušal misel na žrtev, ki si jo je gulagong izbral, ko je zmagoslavno zatrobil. Odmisliti je želel vse, kar je povezano z gulagongom. Ni želel pomisliti na ostanke, ki ostanejo po njegovi pojedinosti. A ni mu uspelo. Iz podzavesti so prihajali prizori ribičev iz rojstne vasi, ki jih je požrl gulagong tistega sušnega leta. Predal se je mislim.

Tri leta sem imel. Imel sem še valilno kožo in otroško ime Grig. Ta mi je potem še pred tisto zimo odpadla. Vse mesto se je zbralo na severni pečini, ki je kakor drevesant segala visoko nad morsko gladino. Starejši so se zaskrbлено ozirali daleč čez morje. Mladiči smo se prekopicovali pod njihovimi nogami. A sčasoma je tudi naša igra zamrla in smo z odprtimi usti zrlji tja čez koralni greben, ki je ločeval otok Jolmos od odprtega oceana. Skupina ribiških ladjic ga je prečila. Na jarbolih so stali stražarji. Na vrhu pečine so stale starke z najbolj ostrim pogledom in oprezale daleč, daleč po gladini velevede. Njihove oči so bile najostrejše in so najboljše videle.

O svetu okoli sebe kaj dosti nisem vedel. Vendar sem razumel, da se ribiči z mojim očetom na čelu podajajo na zelo nevaren ribolov. Tisto leto je ves otok pestila velika suša in vsa hrana je prihajala le iz lagune. Kmalu smo izlovili ves življenj v njej. Moj klan se je moral lotiti nevarnega opravila, če ni želel, da bi številni umrli od lakote.

Andrej Ivanuša:

Svetodrev, prvo poglavje Letalčev sen

Tako so zdaj ribiči pluli onkraj koralnega grebena. Zavedal sem se, da bomo vsi stradali, če jim ne bo uspelo. Lakota je bila grozljiva v mojih mislih. A še hujše so bile strašljive zgodbe o gulagongih, neznanskih morskih pošastih s tisočimi lovkami in grozljivim glasom s katerim ubija žrtve. Imel naj bi še druge sposobnosti, ki presegajo sposobnosti največjih zveri na kopnem. Ko sem odrasel, sem razumel, da je res tako. A še vedno mi ni jasno, zakaj gulagongi nimajo tretjaka.

Ribiči zaščiteni z oklepnicami oblačili in debelimi kapami, ki so bile dobro podložene na ušesih, so se okorno gibali in se težko sporazumevali, ko so metali mreže na zunanji strani koralnega grebena. Na zunanji strani je bilo rib in drugih vodnih živali pravo obilje. Če bi uspešno prišli nazaj, bi bil ulov zadosten, da preživimo zimo.

S ponosom sem zrl na očeta. Ime mu je bilo Ghidos in bil je kralj Jolkmene. Njegova dolžnost je bila, da vodi lov. Občudoval sem njegovo odločenost in lahkoto s katero je vladal svojemu ljudstvu. Še bolj všeč mi je bila mehkoča in razumevanje zame. Ozrl sem se še k moji materi Murniji. Ujela je moj pogled in mi prikimala. Dala mi je vedeti, da je vse v redu in naj bom pogumen. Potem sem pogledal še k tretjaku. B'gakhon je vodil zaščitne ladvice s katapulti. Njegove krepke mišice so igrale v napetem pričakovanju. Bil je za glavo večji od mojega očeta in izveden v borilnih veščinah. V tistem trenutku sem bil zelo ponosen na svojo družino, saj je bila najlepša in najbolj spoštovana na vsem otoku Jolmosu, še posebej pa v Jolkmeni.

Ribiči so bili sredi ribolova, ko je zadonel rog na najbolj izpostavljenem opazovalnem jarbolu. Drobcene postave v čolnih so pričele hitreje vleči mreže. Videl sem mojega očeta, ki je stal na prvem, največjem čolnu in kričal ukaze. Lahn veter mi je prinašal njegove iztrgane besede in zdelo se mi je smešno, ko je krillil z rokami. Kasneje sem izvedel, da se je odločil, da poizkusi povleči mreže na čolne z dotedanjim ulovom, da bi vsaj tako omilil lakoto. Tvegati je življenja najboljših mož, žena in tretjakov iz Jolkmene, da bi prehranil čez zimo ves klan. Njegovo tveganje je bilo veliko.

Ko se je oglasil naslednji opazovalčev rog in se je z opazovalne ladje oglasil še tretji, se je preko lagune zapodila flota hitrih čolnov. V njem so sedeli tretjaki mož in žena v ribiških ladjicah. Drobni, koščati in gibčni so veslali hitro kakor veter čez notranjo laguno. Njihova naloga je bila, da zavarujejo umik ribiških ladij. Nekateri med njimi so mreže naložile in posadka v njih je veslala na vso moč, da se vrnejo v varno laguno. Veter je bil prešibak, da bi jim bilo jadro v pomoč. Preobložene z ulovom so bile težke in okorne, da bi zmogle kratko razdaljo do lagune, preden jih dohiti gulagong. Moršasti še ni bilo prav videti, njegov prihod je izdajala le brazda vode nad njegovo srednjo grbo.

Potem je morje pobesnelo. Iz vode se je dvignila grozljivo velika grba gulagonga. Udarni val je razdelil ribiške ladvice na dva dela. Najbolj obložena se je v gromozanskem valu zazibala in se prevrnila na bok. Kot biči so švistnile lovke velike živali skozi zrak in v nekaj trenutkih ujele vse ribiče, ki so popadali z ladjice. Med kriki ubogih žrtev so jih stisnile in trenutek kasneje so izginili pod vodo. Morje se je pričelo krvavo barvati. Velevodna pošast si je privoščila prve grižljaje. Iz vode je v zrak vzkipelo njeno grizalo. Zajemalna vreča se je napihnila v grozeč balon in nekaj ladjic je izginilo v njej. Past se je zaprla in balon je izginil pod vodo. Gulagong se je obrnil in v drugem napadu s čela zaplul med levo polovico ladjic. Še dvakrat je napihnil svoj požiralni balon in ladvice so izginile v njem.

Oče je veslal s svojimi možmi na vso moč. Slišal sem njegova zamolkla povelja, a nisem mogel razbrati, kaj kriči. Strašljiva moršast je pričela s svojim tretjim napadom. Sedaj je čistil še preostale ladvice. Nekateri ribiči so skakali v vodo in se skušali rešiti s plavanjem. A to je bilo jalovo dejanje. Lovke velikega morskega demona so švistele skozi zrak, ovijale nesrečnike in jim drobile kosti, da so umirali med kriki. Potem je izpustil še svojo strupeno slino in plavalci so postajali vedno bolj omotični.

Sedaj so uspeli tretjaki na čelu z B'gakhonom pripluti do koralnega grebena na robu lagune. Naravnali so svoje katapulte in pričeli izstreljevati velikanske puščice proti pošastni živali. Na zibajočih ladjicah je to bilo

Andrej Ivanuša:

Svetodrev, prvo poglavje Letalčev sen

zelo težko. Že napenjanje katapultov je bilo težavno, merjenje in natančno usmerjanje puščic pa je bilo praktično nemogoče. Le redke puščice so ga dosegle. Večina se je odbila od njegove debele kože, le nekaj se mu jih je zadrlo, a ni povzročilo nobene resne poškodbe. Ta se sploh ni zmenil zanje. Kasneje se je potrudil le toliko, da jih je s svojimi tankimi lovkami populil kakor majhne, a ne preveč nadležne trne. Spustil je svojo strupeno sluz.

V tretjem naskoku je morski demon praktično požrl vso našo floto ribiških ladjic. Kasneje jih v letu velike lakote sploh nismo več potrebovali, saj v laguni ni bilo nič več živega, kar bi mogli pojesti. Le ladji mojega očeta je uspelo zapluti skozi koralni greben. Olajšanje je kakor pomirjajoči dim kadila mahdinije zavelo skozi množico zbrano na obali.

»Uspelo mu bo!« je nekdo zaklical. A potem nam je vsem zastal dih. Stotine gulagonovih tankih lovk se je zavihtelo preko koralnega grebena. Bile so natančne in smrtonosne. Nekateri so sicer zadele puščice izstreljene iz lokov tretjakov in jih je refleksno umaknil. A preostale so nadaljevale svoj smrtonosni ples in se ovile okoli teles ribičev. Dvignil jih je visoko v zrak in tam čvrsto stisnil svoj plen. Potem je krvave, umirajoče može in žene potegnil čez koralni greben in jih zvalil v svoj požiralni balon.

Čez nekaj trenutkov je nastala tišina. Morje se je umirilo in le trske razbitih ribiških ladjic in krvav madež na njem sta pričala, da se je tukaj še pred nekaj trenutki dogajala tragedija. Klan iz Jolkmene je izgubil polovico najboljših prvakov in svojega kralja.

Tretjaki so zaradi strupenega gulagonovega sluzja komaj priveslali na obalo. Zaradi tega jih nekaj ni preživelo naslednje dni. Med njimi je bil tudi moj starševski tretjak B'gakhon. Toda večina jih je odšla v večna lovišča zaradi hrepenenja in žalosti za svojimi moškimi in ženskim partnerji, a tudi zaradi lakote, ki je vladala v tisti zimi.

Jadralcu so po licih stekle debele solze. Grenko je pomislil:

»Nov kralj je postal moj lakomni stric Ajarene. Z materjo sva postala odvečna, še posebej zato, ker sva ostala brez tretjaka. Takrat se je začelo moje potovanje. Tako sem zdaj tu!«

Otrl si je oči z rokami. Zamaknil se je v stazis prav tako, kot ga je učil njegov učitelj Zermaj. Hitro je našel notranji mir. Misel na gulagonga je zamrla, se razblinila v pepel jalovih misli.

Gotovo bi še nekaj časa ostal v stazisu, če ga ne bi zmotil letalec, ki je pristal ob njem. To je pristal s pravo milino bogato izkušenega letalca, pravega mojstra. Z izvežbanimi gibi je hitro zložil svojega zračnega drsalca. To je storil mnogo bolje kot naš letalec nekaj minut prej. Zavidal mu je njegovo spretnost in jo občudoval. Sedaj ni bil več tako ponosen sam nase, kot ob pristanku.

Stala sta nekaj trenutkov in se ogledovala. Segla sta k ročajem svojih nožev. Tudi prišlek je bil podobno opremljen kot prvi letalec. Le njegova oprema je bila za spoznanje sijajnejša. Letalec je vohnil in prišlek je storil isto. Očitno sta si bila pogodu, saj sta oba spustila roki z glavničev nožev. Oba sta zadovoljno ugotavljala, da je vonj drugega prijazen in pomirjajoč.

»Na turnir v gozdu Tokara?« je prvi vprašal neznanec v malogovorici. Letalec ga je s pogledom premeril in takoj ocenil njegove telesne značilnosti. Še posebej so ga zanimala tetovirana znamenja na njegovih ramenih. Kmalu je spoznal, da je iz klana, katerega pripadnika še ni srečal. Za tujca je bil tudi sam pripadnik klana, ki ga ta ne pozna.

»Tako je, neznanec!« je potrdil s čvrstim glasom. Stopil je korak naprej in oni je storil enako. Potem se je naš jadralec predstavil:

»Sem Khazan iz Jolkmene, sin Ghidosa in Murnije. Moj starševski tretjak je bil B'gakhon.« Položil je obe roki z dlanmi na njegove prsi. Neznanec, ki mu je bil pogodu, je storil enako in se je predstavil še sam:

»Jaz pa sem Zloti iz Tebenije, sin Mambune in Terice. Moj starševski tretjak je B'dhan.«

Andrej Ivanuša: Svetodrev, prvo poglavje Letalčev sen

Veselo sta se zasmejala drug drugemu. Nista vedela, kaj ju je tako navdalo z veseljem. A očitno so bili Urzemajevi sokovi pravi, govoričca telesa pa prav tako. Nekako sta začutila, da sta od tega trenutka naprej prijatelja za dolgo časa, mogoče za vse življenje. Njun smeh je bil odkritosrčen in nikakor nista skrivala zadovoljstva in medsebojne naklonjenosti.

»Tebenija na Tebosu!« je vzkliknil Khazan. »O tem otoku sem že slišal. Sicer bolj govoričca, kakor pravo resnico.«

»Ah, jaz pa o otoku Jolkmeni prvič slišim,« je lahkotno rekel Zloti. Khazan ga je popravil:

»Oproščam ti tvojo nevednost. Otok se imenuje Jolmos, mesto, od koder prihajam, pa Jolkmena.«

»Oh, potem prihajaš z velikega in mogočnega otoka, saj je na njem več mest,« je rekel Zloti. Videlo se je, da je v zadregi, še posebej, ker so se mu hrbtnne luske popolnoma polegale po plečih. Po kratkem premoru je nadaljeval:

»Tebos je, kot si dejal, otok in Tebenija mesto na njem, drugega ni. Zato sem še bolj presenečen, če si slišal kaj o njem.«

»Imel sem dobrega učitelja, ki je bil vsestransko podkovan,« je rekel Khazan. »Pa tudi sicer me je vedno zanimalo, kaj je tam izza obzorja. Tako sem se učil o mnogih otokih na Drakarju. Sicer pomeni Jolmos v velezmajščini 'otok treh vulkanov'. Ti so Krumpas ali Grbasti, Velozas ali Špičasti in Mehmos ali Golohrbti.«

»Moj otok ima samo en vulkan. Tega imenujemo prav tako kakor otok z istim imenom – Tebenija. Kaj ime pomeni v velezmajškem govoru, pa ne vem,« je rekel Zloti in se svečano obrnil proti gozdu drevesantov. Globoko je zajel sapo in zaklical ritualni pozdrav, kot je to že storil Khazan:

»Pozdravljena legendarna domovina Zemajskega ljudstva. Vračam se k tvojim koreninam!«

Njegova koža se je pričela zlatorumeno svetiti v luči zahajajočega Airana. Prav ta zlatorumenij sij njegove kože mu je dal odraslo ime. Ko se je izvalil, so ga klicali Zmig. Z oceana se

je veter ojačil, saj se je pričelo prvo predvečerje. Čas je bil, da vstopita v gozd. Še zadnjič se je Khazan ozrl v nebo in visoko zgoraj zagledal lebdenico, ki jo je zahodni veter počasi odnašal stran od otoka.

»Si prijadral od tam?« je vprašal in pokazal navzgor. Zloti se je ozrl proti nebu in pokimal.

»Prav!« je rekel Khazan. »Svojega drsalca si zložil. Stopiva torej v gozd Tokara! Čas je!«

»Tako je!« je odločno odvrnil Zloti. »In postaniva moža!«

»Ali pa tretjaka!« je resno odvrnil Khazan. Zloti ga je presenečeno pogledal in se znova zasmel. Tudi Khazan se je zasmel. Bil je zelo zadovoljen s srečanjem med prvim in drugim predvečerom. Verjel je, kot sicer vsi drakarji, da na vsa dejanja, ki se zgodijo med obeh predvečeroma, z veliko blagohotnostjo gleda Čuječi Čas. Na rame sta si naložila še vreči z drsalcema in zakoračila proti gozdu Tokara.

Ko sta stopila čez prve ovijalke, je pričela zahajati še sončica Biran.

O planetu Drakar in Zemajih preberite na www.andros.si/tokara/drakar.html

Andrej Ivanuša: Krčma pri Saturnu: Prvi ledenik Kobolda (1.del)

Šesta zgodba iz knjige KRČMA PRI SATURNU
Nadaljevanje iz 14. številke ...

Dan po smučanju na Pohorju, se mi je prav prileglo dobro pivo v krčmi Pri Saturnu. Rad smučam, vendar to ni več tisto, kar je bilo v moji mladosti. Takrat smo smučali na prostem in odvisni smo bili od dejanskih meteoroloških dogajanj. Zdaj je vse Pohorje prekrito s kupolo in ni noben problem zasnežiti njegova pobočja v poljubnem letnem času. Upam, da se spomnite iz šolskih digitalnih učbenikov, kaj letni časi sploh so!

No, saj sem smučarijo načrtoval dan pred našim rednim tedenskim sestankom v krčmi. Spet smo bili vsi zbrani in pogovor sem napeljal na moje smučarske užitke. V vsakodnevni rutini je bilo to kar poživljajoče in še pohvalil sem se lahko s telesno aktivnostjo, kar je v naši starosti že malo naporno. Po delnih regeneracijah in vsajevanju kloniranih lastnih organov smo bili nekaj časa aktivni. To je bilo zaradi obljub, da se bomo odslej poboljšali. A potem smo znova padli v vsakodnevni ritem in se zapustili. Do naslednje pomlajevalne terapije in regenerativnih operacij. Uh, če bi imeli tiste "kokije" z Ero-sa...

"...Potem sem se tistemu dolgoletcu komaj umaknil. Fijuu...", sem rekel in z roko pokazal, kako sem se mu v zadnjem trenutku v loku izognil. "Bilo je za las. Lep lok in sem ga zasipal s pršičem, da je bil videti kot snežni angel." Zasmeljali so se, le Stane se je nekam globoko zamislil. Potem je poskočil, kakor bi ga pičila kača. Saj, tudi to je ena izmed zgodovinskih primerjav. Če vas zanimajo podrobnosti, kar odprite svoje bralnike in preverite v Wikipediji pod ustreznim geslom.

Tudi Stane je iz notranjega žepa suknjiča potegnil bralni svitek. Raztegnil ga je in pričel mrzlično s kazalcem tapkati po napeti membrani. Mahal je s prstom sem in tja in si nekaj mrmral v brado. Ujel sem:

"...Mislim, da je to bilo včeraj med novicami... Čakaj, nekaj s snegom je bilo, ...led, ledenica..., ne, ne! Hm, hm, ledenjak? Ne, tudi ne!"

"Ledenik!?" mu navržem. Zabodeno me je

pogledal in obraz se mu je razjasnil.

"Ja, ledenik! To je bilo!" Potem je še dvakrat tapnil s prstom po zaslonu in mi e-bralnik potisnil pred obraz.

"Poglej, kaj piše na inter-Večer!"

Stane je besedilo novice raztegnil čez vso površino in vame so boljčale velikanske črke. Z roko sem odmaknil napravo od sebe, da sem zmoget razbrati. Besedilo sem hitro preletel in se pričel smejati. Potem sem e-bralnik podal naprej Črtomiru. Bral je počasneje, menda kar dvakrat, da je razumel vsebino in se pričel smejati.

A še preden je zmoget podati vse skupaj naprej, se je nadenj sklonil krčmar Franc in mu ga vzel iz roke. Presenečeno smo se obrnili k njemu. Tokrat nismo slišali njegovih drsajočih korakov. Nenadoma se nam je pojavil za hrbti. To ni bilo nič kaj podobno staremu krčmarju.

Ta se za nas ni zmenil in je začel na glas brati:

"Uspešna diplomatska misija na planetu Ledenik. Zemeljski diplomatski misiji na planetu Ledenik, ki kroži okrog 28 svetlobnih let oddaljene zvezde Chara, imenovane tudi Beta Canum Veneticorum iz ozvezdja Canes Venetici, je uspel neverjeten podvig. Naš diplomat je zmagal na smučarski maratonski preizkušnji, ki jo domačini božje častijo. Tako smo uspeli po nekaj letih zagotoviti prve trgovske stike. Zasluzen za tekmovalne napore in za preboj v trgovini je naš diplomatski predstavnik Samo Bereden, rodod iz Slovenijapolisa..."

Naslednji, ki je poskočil na stolu, je bil Marjan.

"Hej, fantje! Saj skoraj ne morem verjeti. Samo Bereden je bil moj sošolec. Midva sva bila praktično zadnja generacija, ki je še fizično hodila v šolo. To je bilo pred..." Malo je pomislil in nadaljeval: "Mislim, da je od takrat minilo kakšnih 120 ali 125 let."

"Eh, kaj!" sem ugovarjal. "V Slovenijapolisu je vsaj še deset Samov Beredenov, tudi Mar-

Andrej Ivanuša: Krčma pri Saturnu: Prvi ledenik Kobolda (1.del)

janov Stegujev je vsaj kakšnih dvajset ali trideset."

"Ne, ne!" je odmahnil z glavo Marjan. Potem je Francu iztrgal bralnik iz roke in novico prebral še sam. Med tem, ko je bral, je rekel:

"Stoprocentno, to je moj sošolec!"

Žurnalovec Jože se je obrnil h krčmarju in mu rekel:

"Franc, če ste že tukaj, bi naročil rundo piva za vse, lepo prosim."

Ta je skomignil z rameni in rekel:

"Prav, tudi prav!" Nato se je počasi obrnil in oddrsal nazaj za šank. Sedaj smo njegove drsajoče korake razločno slišali vsi za mizo.

Posmehljivo sem nadaljeval:

"Res! Kako je svet... eee... kako je vesolje majhno. Ljudje smo si vsi sorodniki, sošolci, prijatelji ali znanci."

Marjan je užaljeno našobil ustnice in rekel:

"Kakor hočeš! Stavim, da je res in dokazal ti bom. Povabil bom Sama v krčmo, da ti bo osebno razložil, kako mu je na Ledeniku uspelo. Velja?"

Dvomil sem o tem, da je Samo Bereden res njegov sošolec. A možno je bilo vse. Če bi bilo samo to, bi ne staval. A ker je zagotovil, da bo povabil diplomata svetovne vlade v našo krčmo z zvezde, ki je 28 svetlobnih let daleč, je postal moj vložek verjetnejši. Tako sem staval, za kaj bi drugega, kot za rundo piva za vso krčmo. Kar je bil sicer običajni stavni vložek.

* * * * *

Minilo je skoraj pol leta in sem na stavo pozabil. Vmes smo slišali še druge zgodbe, ki bodo predstavljene kasneje. Sam sem redno enkrat ali dvakrat tedensko smučal na Pohorju in razgibaval svoje okončine. Uspel mi je spiralni zlom golenice, ki so ga hitro popravili, le fantomska bolečina kar ni jenjala.

Bilo je kakšen teden ali dva po tem mojem zlomu, ko je Marjan prišel v družbi Sama Beredena. Res je bil njegov sošolec in diplomat na Ledeniku. Kaj sem hotel, plačal sem stavo vsem prisotnim v krčmi. Med tem, ko je vesoljski smučar pripovedoval, sem si z masažnim aparatom masiral nogo, ki me je še vedno bolela. Tukaj pa je diplomatova zgodba.

Tja na Ledenik smo prišli nekako pred desetimi leti in s težavo vzpostavili stik s Kosmatinci. Mislim, da ste brali o njih. V tistih časih je to bilo senzacionalno, saj smo Zemljani prvi naleteli na dokaj razvito tujo raso, ki nam je bila po svoje zelo podobna. Tako kaj dosti o tistih dogodkih ne bom razglabljal.

Zame se je vse začelo pred dvema letoma, ko so me dodelili na diplomatsko misijo. Prvo, kar moram reči je, da je potrebno pozabiti vse, kar so nam različni strokovnjaki razlagali o tujih civilizacijah, planetih in vesolju na sploh.

»Glej in se uči!« mi je rekel moj starosta John Glenn, ki je na Ministrstvu za tuje rase samo še čakal na upokojitev. Nato je vedno dodal: »Kdor molči stotim odgovori! Preden, kaj rečeš, si trikrat oblizni ustnice!« V pisarni je sedel nasproti mene. Za njim je bilo okno. Sam sem kot novinec moral sedeti za mizo, kjer sem vratom kazal hrbet. Tako je bil njegov obraz vedno v senci, moj pa je osvetljevala dnevna svetloba. Kaj dosti dela mu niso nalagali, a zame je bil neprecenljiv izvor diplomatskih trikov in modrosti.

Ledenik, planet, ki kroži okrog zvezde Chara, je za Zemljane res neprijeten planet. Klima je primerna kvečjemu za Inuite ali Eskime. Predstavljajte si klimo visokega Kanadskega severa ob ekvatorju, Antarktika bi bila nekje na zmernih širinah. Pola sta pa za nas praktično nedostopna. Kosmatinci se prav tam najbolje znajdejo.

Kosmatinci! Imenujemo jih zato tako, ker so poraščeni z dolgo in gosto dlako, spodaj imajo še dodaten puh, debelo podkožno salo in še nekaj drugih prilagoditev na arktične razmere. Po svoje so še najbolj podobni poraščnim vrečarjem. Imajo tudi vrečo v kateri nosijo svoje negodne mladiče. Oblačil ne nosijo, le nekakšna ogrinjala, ki govorijo le o statusu nosilca in raznovrstna pokrivala, ki imajo različne zavihke, da z njimi prekrijejo izpostavljena ušesa, nosove in oči. Sicer oblačila poznajo, a jih uporabljajo le za potovanja visoko na sever.

Astrobiologi so mi pojasnili, da je bil nekoč planet bolj topel in v tistem dolgem obdobju je bilo rastlinstvo in živalstvo bolj bogato in je pred dvema milijonoma let na Ledeniku obstajala bolj razvita civilizacija od te. Ko se je spremenila svetilnost Chare in se je

Andrej Ivanuša: Krčma pri Saturnu: Prvi ledenik Kobolda (1.del)

začelo ledeno obdobje, so njihovi znanstveniki z genetskimi manipulacijami zagotovili obstoj lepemu številu vrst, a tudi sebi. A ker je ledena doba trajala in trajala, je nastopila določena stopnja regresije, vendar je vodilna vrsta še vedno dovolj močna in se je pravzaprav začela ponovno vzpenjati. Po velikosti so skoraj polovico manjši od nas, a je to le zaradi revnejših virov, ki jih ima planet. Živalstvo in morsko rastlinstvo sta se v tem času prilagodila spremembi klime. Rastlin na kopnem ni več.

Naši vrli astronauti so torej pred desetimi leti arogantno zapičili zastavo v tisto ledeno puščavo. Kljub vsem opozorilom so ponovili naše stare zablode o večvrednosti človeške vrste. Zato so jih dobili po glavi. Vesolje ne oprošča neumnim! Naše bivanje na Ledeniku se je po vseh vojaških avanturah skrčilo na majhen otok z imenom Nebesni otok sredi Ekvatorskega morja, ki zamrzne le v najbolj ledenih letih. Kosmatinska država nam je odobrila le tisti otok za diplomatsko misijo in točno so kontrolirali kaj počnemo na njem. Zapustiti ga praktično ni mogoče brez njihovega dovoljenja. Na njem so torej zgradbe poslaništva in majhno pristajališče za planetne transporterje, razreda moskito, saj veste, za najmanjše, kar jih imamo.

Tako sem se sredi toplega obdobja, ko je Ledenik na svoji krožnici Chari najbližji, znašel na pisti in se komaj upiral ledeno mrzlemu vetru, ki me je želel zabrisati nazaj proti transporterju in proti zabojem, ki so jih roboti raztovarjali. Pilot je še nekaj brkljal po transporterju. Chara je svetila skozi tanko kopreno oblakov. Popravil sem si dihalko respiratorja. Zrak je na Ledeniku redkejši in z manjših odstotkom kisika. Zunaj je vedno potrebno nositi respirator z pretvornikom ogljikovega dioksida v kisik. Predvsem so pomembna oblačila v več plasteh in zaščitni kombinezon z grelnikom. Ker je bilo »ledeniško poletje«, je bila moj grelec za pasom ugasnjen. Kasneje sem tudi skušal shajati brez njega, če je le bilo mogoče, saj me njegovo brnenje spravlja ob živce.

Čez nekaj časa sem ugotovil, da me nihče ne bo prišel pobrati s kakšnim vozilom. Zato sem stopil v zaklon za zaboje in čakal, da pride ponje tovornjak. Nameraval sem se peljati s šoferjem v kabini.

»Nima smisla,« je nekdo rekel za menoj. Obrnil sem. Bil je pilot.

»Kaj nima smisla?«

»Ne boš ničesar dočakal, ne avtomobila in ne kamiona!«

»Kako?« Presenečeno sem ga pogledal.

»Ker tukaj ni ne enega in ne drugega!« je rekel pilot in se zasmel. Njegov smeh je dušila maska respiratorja. »Otok je premajhen za kaj takega. V tem mrazu tudi vsa naša tehnika odpove. Če ne takoj, pa čez pet minut! Samo poglej robote! Polovica jih je že pomrznila.«

Razgledal sem se naokrog in njegova trditve je bila resnična.

»Ti ne greš tja?« sem vprašal in pokazal proti kontrolni zgradbi.

»A-a!« je odkimal. »Ničesar nisem tukaj izgubil. Še tako majhna vesoljska ladja je bolj udobna od teh zgradb tukaj. Samo raztovorim, preverim sisteme in jo takoj zbrišem nazaj. Prej, preden mi zmrznejo usmerniki in zakrilca.«

Pogledal sem čez pristajalno ploščad in spet proti njemu.

»Kako bodo pa prepeljali zaboje?«

»Ne bodo,« je rekel.

»Ne bodo!« sem ponovil in ga zabodeno pogledal.

»No, kasneje, ponoči, ko vse zamrzne. S sanmi v katere so vpreženi rosomahi.«

»Rosomahi?«

»Uh, kaj na misije pošiljajo samo neizobražene diplomate...«

»Prosim?« sem povzdignil glas.

»Oprosti, no! Rosomahi so tukajšnje vprežne živali. Sistem je podoben eskimskim pasjim vpregam. Živali so velike kot psi, a so bolj podobne zemeljskim rosomahom z vrečo. Pa jih tako imenujemo!« je pojasnil. Zmajeval je z glavo in si še nekaj mrmral v dihalko.

Tako sem se napotil peš čez ploščad v kontrolno stavbo. Nekaj osebne prtljage se mukoma tovoril s seboj, ostalo sem zložil v manjši zaboj. Pilot mi je pomagal, da sem hitreje opravil.

Ko so se dvojna avtomatska vrata poslopja zaprla za menoj, me je objela blagodejna toplina. Olajšano sem odpel pas, da je dihalka

Andrej Ivanuša: Krčma pri Saturnu: Prvi ledenik Kobolda (1.del)

popustila svoj tesni objem okrog ust. A mogoče bi bilo bolje, če ne bi. Notranjost poslopja je smrdela. Na Ledeniku vsa poslopja smrdijo. Kljub regeneracijem je zrak vedno postan in zatohel, saj se trudijo, da bi vse zdržali in znova reciklirali. Zunaj je atmosfera premrzla, da bi lahko pogosto prezračili prostore. Na vesoljski ladji potrpiš. Od začetka je zrak dober, ko se slabša, skoraj ne opaziš, saj se nos sproti privaja na slabe vonje in jih potem niti ne zaznaš. Na Ledeniku prav vsaka zgradba smrdi malo drugače. Če bi mi povezali oči ali bi oslepel, bi že po smradu vedel, kje se nahajam.

Stavba je bila tiha in spokojna. Čivkanje in brnenje mi je pokazalo pot do kontrolne sobe. Bila je prazna. Vsa stavba je bila videti in slišati kakor, da je prazna. Potem sem zaslišal splakovanje straniščne školjke skozi vrata na koncu hodnika. Skoznje je stopil očalar z rdečimi, sršečimi lasmi. Z eno roko je držal kombinezon, drugo roko je pravkar vtaknil v rokav. Skušal je istočasno zapreti vrata, si obleči še drugi rokav in potegniti hlačnico iz ritnice, ker mu je med hojo lezla na najbolj neprijetno mesto.

Ko me je zagledal, je spustil kratek prestrašen krik in se opotekel nazaj.

»Živjo!« sem rekel. »Saj te nisem hotel prestrašiti!« Naslonil se je na podboj in zmedeno iskal konec drugega rokava.

»Kaj ste že pristali?« je mukoma izdaval.

»Ja. Pravkar! Pred pol ure! Roboti, vsaj tisti, ki niso zmrznili, so vse zaboje že zložili na pisto! Če se ne motim, je pilot že odfrčal gor na Veliki Klek.« Veliki Klek je bilo ime transportni vesoljski ladji, ki je krožila v standardni orbiti in me je pripeljala na Ledenik.

»Mater mu! Imam dva zaboja zanj. Že zadnjič jih je pustil. Zdaj že drugič. Lygia mi bo oddrobila glavo!« je rekel. Uspelo mu je stlačiti roko v rokav in končno je lahko potegnil zadrgo

do vratu.

»Oprosti!« je rekel in stekel v kontrolno sobo. Ker sem že na transporterju držal vodo, sem stopil na stranišče, da se olajšam. Skozi odprta vrata sem slišal, kako se je operater drl v komunikator:

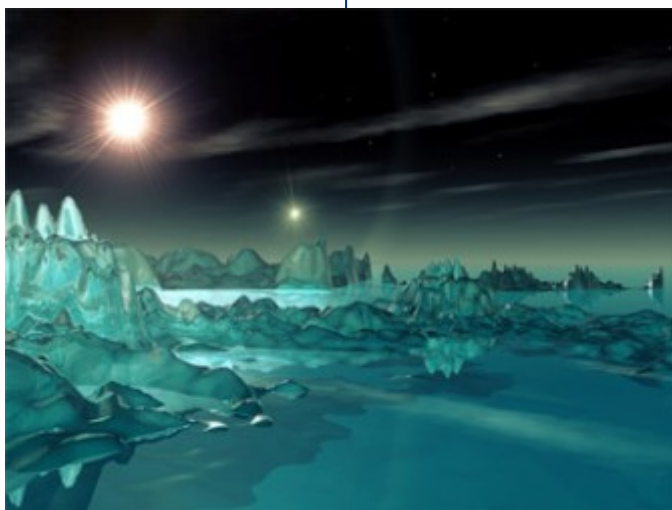
»Jimmy, a ti nisem že stokrat rekel, da imam dva zaboja. A se ti delaš norca iz mene ali kaj? Takoj se mi spravi nazaj ... Ne zanima me, če ti mraz ni všeč. Obrni tvojo kišto in pridi dol... Če ne boš, ti bo Lygia oddrobila glavo, meni pa slekla kožo z riti.« Kaj mu je pilot odgovarjal, nisem slišal, le kontrolorjev glas je postajal tišji in pričel je moledovati. Bal sem se, da se bo fant razjokal.

A potem sem slišal zadušeno hrumenje pristajalnih motorjev transporterja. Očitno se ga je pilot usmili. Stopil sem na hodnik. Operater je z olajšanjem na obrazu stekel mimo mene.

Znajti sem se moral sam. Našel sem podzemni hodnik, ki povezuje zgradbe na otoku. Istočasno so hodniki tudi transportni sistem z maglev vozili. To je edini luksuz tam, na Ledeniku. O številu

osebja in velikosti zemeljske kolonije na Ledeniku ne smem povedati ničesar, je označeno kot vojaška tajnost. To boste že razumeli! Le Lygia Alexandrescu, šefica tehnične službe, ta je pravi zmaj. Ko sem jo spoznal, sem razumel, zakaj je bil kotrolor tako prestrašen!

Razmere so res skromne. Kot diplomat začetnik sem dobil majhno, šest kvadratnih metrov veliko sobo z lastnim tušem in straniščem. Saj veste, tisto montažno, standardno za potrebe začetne kolonije. Vgrajena je v montažno stavbo veleposlaništva v prvi kleti. Okno je zabito s plastičnim pokrovom, saj je neuporabno. Vse je prirejeno iz standardnih elementov za planete z blago klimo. Kasneje sem spoznal, da so tehniki naredili čudež, kako so stavbe prilagodili za klimatske razmere na Ledeniku. Zdaj

Andrej Ivanuša: Krčma pri Saturnu: Prvi ledenik Kobolda (1.del)

imam seveda boljše prostore, moje takratne pa ima Hans Regenemmer, ki je tudi začetnik. Ambasado šele sedaj prenavljajo in bo trajalo še kar nekaj časa, ker kljub vsemu sestavne elemente vozijo s transporterki z Zemlje. Sam menim, da bi morali uporabiti kar domačo arhitekturo, a tukaj so nekateri odločili, da mora biti tudi ambasada reprezentativna v skladu z zemeljsko civilizacijo. Pa pustimo to!

Ne vem, koliko med vami ve, da sem bil nekoč športnik, biatlonec in sem si v športni karieri pritekel in pristreljal kar nekaj medalj. Ko je šlo moje koleno rakom žvižgat, sem mislil, da mi ta trening in znanje pridobljeno s športom, ne bosta nič več koristila. Koleno je sodobna medicina kasneje spodobno uravnala, a ker so prišli mlajši, sem prenehal s tekmovanji in se podal v diplomatske vode, skladno z mojim šolanjem. A to me je pripeljalo na Ledenik. Pravzaprav čudno in nerazumljivo birokratsko razmišljanje o zimskih športih in o Ledeniku. Na koncu se je pokazalo, da je bilo vse skupaj igra nenavadnih naključij, ki so pripeljala do najbolj nenavadne tekme, ki sem jo v življenju izpeljal.

Zdaj moram povedati še nekaj o Kosmatincih. Ko sem prispel tja, sem se seveda začel zanimati za prebivalce tega planeta. Moram reči, da se še vedno nismo kaj dosti naučili o čemerkoli tam zunaj, v Vesolju. Osem let smo bili Zemljani tam, ko sem prispel. Najprej smo se takoj zapletli v bojevanje. Zunaj še vedno velja tista jenkijevska filozofija stare Amerike:

»Najprej streljaj in nato vprašaj!« Ko so nas potolkli, smo se komaj uspeli dogovoriti za diplomatsko misijo. Potem skoraj nismo smeli drugam. Vsake toliko časa je prišel na obisk kakšen pomemben Kosmatinec. Tu in tam je lahko kdo od nas šel tja pogledat, kako je. A birokratska vojaška miselnost ni pripeljala na zamrznjene poljane nobenega astrobiologa, astroetnologa ali podobnega strokovnjaka, ki bi malo proučil planet. Tudi tista dva satelita, ki sta krožila od vsega začetka, sta le slabo pokrivala površino planeta, pa še to predvsem za vojaške potrebe.

Zato sem imel nemalo težav, ko sem prošil za odobritev obiska na južni celini, ki ji je ime Kobold. Njene obale obliva Ekvatorsko morje in je v toplem obdobju podobna severu

Aljaske. Mene pa je zamikalo, da bi poiskal malo snega in dobro stezo, da se pretegnem s tekaškimi smučmi, ki sem jih uspel spraviti na Ledenik skupaj z diplomatsko prtljago. Ker sem bil diplomat začetnik, so me zavrnil.

A nisem se predal. John Glenn je bil moja zvezda vodnica in ravnal sem se po njegovih nasvetih. Zakopal sem se v vse podatkovne banke iz katerih sem mogel razbrati karkoli o Kosmatincih. Tako sem našel podatek, da prirejajo vsako leto sveto tekmovanje z vpregami in sanmi čez celino Kobold. Ta leži severno od ekvatorja in zahodno od naše diplomatske postojanke. Razteza se vse do 45 stopinje širine proti severu. Je kar dobro poseljena in njena značilnost je, da jo obliva topel južni tok iz Zahodnega morja. Tako ima njeno najbolj severno naselje Mariana poleti prav tako klimo kot najbolj južno mestece Kristiania. Naj vas imena ne motijo, to so naše zemeljske označbe. Jezik Kosmatincev je sestavljen iz tleskov in grlenih glasov. Še najbolj je podoben jeziku izumrlih Bušmanskih plemen.

Tako je v meni dozorela drzna misel, da se pomerim s Kosmatinci na njihovi verziji Idaroda, tekme s sanmi čez Aljasko. Pojma nisem imel o kosmatinskih saneh, o rosomaški vpregi, o pogojih na poti, o poteku in pravilih tekme. Pomembna je bila le moja želja, da tečem na smučeh na Ledeniku. Zato sem ji vse podredil. Poiskal sem najbolj veččega diplomata, mojega prvega znanca Henryka Sienkiewitza, ki je vsaj približno znal kosmatinščino. Pridno sem se učil z njegovo pomočjo in s pomočjo digitalnih zapisov. Čakal sem na svojo priložnost.

Ta je prišla čez pol leta v osebi velikega mungosa celine Kobold, ki je prišel v diplomatsko misijo pred iztekom svojega volilnega mandata. Hotel je izmolsti nekaj tehnologije in tehničnih naprav od Zemljanov. Na ta način bi si zagotovil mandat voditelja vse celine za naslednjih sedem toplih obdobj. Moja naloga je bila, da pripravim sejno sobo. Kar je pomenilo, da je bilo potrebno prezračiti prostor in vanj spustiti ledeniški mrz, da se ustvari ugodna klima za gosta pri minus dvajsetih stopinjah, a še to je za njih komaj znosno.

Kosmatinci si vedno vzamejo veliko časa. Vsaka njihova odločitev je počasna in neomajna. So trdi pogajalci in tudi trmasti. Tako so

Andrej Ivanuša: Krčma pri Saturnu: Prvi ledenik Kobolda (1.del)

najprej prispeli njihovi graditelji, ki so za velikega mungosa Starogrča, kar je spet naš prevod njihovega imena, zgradili začasno bivališče.

Pogajanja so nato trajala štirinajst dni. Kot sem že rekel, vse je potekalo zelo počasi. Starogrč seveda ni znal nobenega zemeljskega jezika. Bilo mu je tudi izpod časti, da bi padel tako globoko, da bi govoril jezik prišlekov iz zvezd. Z njim je bila prevajalka, ki smo jo imenovali Pisana, saj je imela večbarvno dlako. Govorila je komaj razumljivo različico nove angleščine. Mnogih besed ni poznala in je tudi večkrat zamenjevala pojme. Sienkiewitz se je trudil po svojih najboljših močeh. Sam sem upravljal še z mehanskim prevajalcem in skušal razbrati odtenke v pomenih besed.

Bili smo mu pripravljeno prepustiti določene naprave in ga poučiti o tehnologijah, ki bi ga zanimale, a za to ni želel narediti nobene protiusluge. Kakor so minevali dnevi, tako je vedno bolj grozil in zatrjeval, kako bo na posvetu velikih mungosov vseh celin Ledenika dosegel, da nas v celoti in dokončno izženejo s planeta. Kar naprej nas je spominjal, kako so nas vojaško premagali in da nismo plačali še nobene odškodnine za povzročeno škodo med vojno. Deseti dan je nastopila mučna tišina, saj so bile vse diplomatske in trgovske možnosti izčrpane.

»Tako! Končali smo!« je rekel polglasno vodja naše diplomatske misije Ivan Ivanovič Karlov, že po priimku lahko sklepate, da je imel ruske prednike. Ne morete si misliti, kako mi je od vznemirjenja utripalo srce, ko sem se oglašil:

»Ivan Ivanovič, dovolite še meni, da poskusim z zelo nenavadnim predlogom!« Začuden je privzdignil obrvi. Videl sem, da naglo razmišlja. Pisana je med tem tleskajoče in grgrajoče prevedla, kaj sem rekel.

Vsem je bilo jasno, da je popolnoma vse-

no, kaj bom predlagal. Če bo tudi ta predlog zavržen, je jasno, da se bomo morali slej ko prej pobrati s planeta. Če mi pa uspe, pa bo Ivan Ivanovič požel vse zasluge. Varnostni in obveščevalni oficir, ki je deloval zakamuflirano kot ataše, je tudi zmignil z rameni.

»Prav!« je pokimal Ivan Ivanovič in se z zanimanjem zazrl vame. Pogoltnil sem slino in umaknil roke z mehanskega prevajalca. Skušal sem v najboljši kosmatinščini povedati svojo misel. Rekel sem:

»Veliki mungos Kobolda, slišal sem, da prirejate vsako leto sveto tekmo s sanmi in rosomahi čez vso celino.« Sienkiewitz je prevedel

moje besede nazaj v novo angleščino zemeljskim pogajalcem. Videl sem kako se je Starogrč prese-nečeno zazrl vame.

»Da! Da, res je! Sveta tekma Nunemorja. Zakaj vas to zanima?« je počasi vprašal. Pisana in Henry sta njegove besede hkrati prevedla v novo angleščino.

»Tudi na Zemlji imamo podobno tekmo. Ni tako dolga in pomembna kakor je vaša, a prav tako se odvija s sanmi in z vpreženimi živalmi, ki so po svoje podobne vašim rosomahom,« sem rekel in poča-

kal, da dojame moje besede. Videl sem, da sem mu zbudil pozornost.

»O, presenečen sem. Nisem vedel, da imate tam led in sneg. Kolikor mi je znano, je vaš planet mnogo toplejši od našega. Menda je še toplejši, kakor je bil Ledenik pred milijoni let!«

Pokimal sem:

»Vaše informacije so popolnoma točne. Vendar je na obeh planetnih tečajih dovolj snega in ledu. V hladnem obdobju sneg zapade vse dol do srednje zemljepisne širine in še dalje.«

Starogrč se je nagnil naprej in lokavo vprašal:

»Zakaj vas torej naša sveta tekma tako zanima?«

Andrej Ivanuša: Krčma pri Saturnu: Prvi ledenik Kobolda (1.del)

»Želel bi se pomeriti z vašimi najboljšimi tekmovalci na njej!« sem tiho rekel. Presenečen se je nagnil nazaj, tudi Pisana je pozabila na prevod. Nadaljeval sem:

»Na Zemlji sem dostikrat tekmoval in sem bil med najboljšimi. Zdaj se želim pomeriti z vašimi najboljšimi in dokaže se naj v pravični tekmi, kdo je res boljši.«

»O, ho, ho! Zemljan, ti si pa res pravi! Na tekmi z našimi najboljšimi s sanmi in rosomahovo vprego čez celino. To pa bi res rad videl. Omegaš še pred prvim postankom!« je veselo rekel in se začel vrteti na sedežu. Zdaj sta s sedežev skočila še njegova svetovalca. Eden je rekel:

»To ne gre! Zemljan ne more premagati nikogar. Zemljan ne more na našo sveto tekmo. To bi bila skrunitev prednikov!«

Drugi je nadaljeval v podobnem tonu:

»Skrunitev! Že sama misel je žaljiva.«

Ko sta prevajalca pogovor prevedla, so prav tako na noge skočili naši. Name se je zilila ploha besed.

»Kaj si drzneš! Imaš sploh pojma o pogojih, ki vladajo tam zunaj!«

»Saj ne znaš upravljati sani, o rosomahih nimaš pojma. O ničemer nimaš pojma!«

»Kako si prišel na tako noro misel?«

A Ivan Ivanovič je dvignil roko in naši so se pomirili. Ker so posedli, sta posedla tudi Kosmatinca. Ivan je rekel:

»Zagotavljam vam, veliki mungos, da se bo naš član ravnal skladno z vašimi svetimi običaji. Potreboval bo nekoga, ki ga bo o vsem podučil, da ne bo delal sramote ne vam in ne nam. Ob tem pa predlagam še majhno stavo.«

Starogrču so se zasvetile oči. Kosmatinci so bili znani po tem, da so radi stavili, predvsem iz zabave.

»Ha! To me res zabava!« je rekel. »Kakšno stavo predlagaš, Zemljan!«

»Če Samo zmaga na tekmi, boste odprli na vsaki celini po eno trgovsko postojanko in skupaj bomo določili cene za izmenjavo dobrin, tehnologije in idej,« je rekel Ivan Ivanovič.

»Prav!« je rekel Starogrč. »Če pa izgubi, se boste pobrali s tega planeta in se nikoli več ne boste vrnili nazaj!«

Zaprlo mi je sapo ob tako visoko postavljeni stavi. To ni bil moj namen, saj sem želel le, da pridem ven iz te zatohle ambasade in si malo pretegnem noge na tekaških smučeh. A zdaj je bilo, kar je bilo. Sicer bi se morali tako ali tako izgubiti s tega planeta. Tako smo imeli vsaj majhno možnost, da ostanemo. Še več, lahko se utrdimo na njem.

»Se strinjam!« je na moje presenečenje rekel Ivan Ivanovič Karlov. Tako je bila moja udeležba na dirki potrjena.

Kasneje me je vodja naše diplomatske misije poklical k sebi. Ivan Ivanovič je sedel v fotelju in mi kazal hrbet, ko sem stopil v njegovo pisarno. Obrnil se je in rekel:

»Samo Bereden, še dobro, da sem ljubitelj smučarskih tekaških tekem. Tudi sam se nekoč ljubiteljsko tekel. Vem, da si bil olimpijec in biatlonec. Nekaj izkušenj imaš torej. Si kdaj vozil sani s pasjo vprego?«

»Sem, a nikoli čez Aljasko. Na Idarodu nisem bil nikoli!« sem rekel. Zavzdihnil je:

»No, dobro! Ti si zdaj naša rešilna bilka. Ničesar več nisem mogel ponuditi, ko je stari Kosmatinec zatrmoglavil. Torej pričakujem, da boš delo dobro opravil. Z njegovo pobarvano kosmatinko smo se dogovorili o pogojih tvoje udeležbe. Seveda so tudi tukaj postavili trda in skoraj nemogoča pravila. Tukaj so njihovi pogoji!« Čez mizo je porinil spominski ključek.

Ko sem že hotel oditi, je rekel:

»Pa še to, Samo! Da ti bo res uspelo, ti ponudim vse, kar zmorem in znam. Potrebuješ še kaj?«

»Čim več podporne tehnike in tehnologije. In podatke o tekmi rabim. Nekdo naj mi to zbere in pošlje za menoj v Kristianijo. Bom prebral, med tem ko bom treniral in me bodo Kosmatinci o vsem podučili. Upam vsaj, da bodo igrali pošteno!«

»Težko bo! Če le zmorejo, se zvijačno postavijo. Saj veš ... Tvoja dolžnost je, da pošlješ čim več obveščevalnih podatkov o Kosmatincih. Krvavo potrebujemo podatke za pogajanja. Še posebej, če ti bo uspelo zmagati!«

Se nadaljuje ...

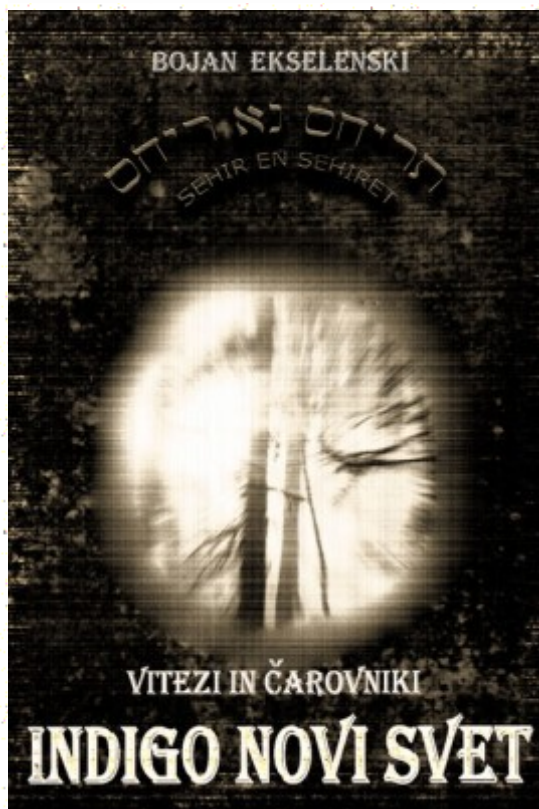
Bojan Ekselenski je avtor prvega slovenskega fantazijskega epa. V skladu s četvorno naravo sveta so v načrtu štiri deli. Indigo otroci so posvečeni elementarnemu principu ognja. Sledil bo Indigo novi svet, posvečen zraku. Kasneje se nadejate še del, posvečenih vodi in na koncu zemlji, ko se vse prizemlji in razreši.

Svet Vitezov in Čarovnikov ni edini avtorjev projekt, čeprav je trenutno najpomembnejši. Počasi kapljajo zgodbe iz sveta Atlantis.

Bolj za šalo je izšla tudi zgodba, ki je poklon izvrstnemu hrvaškemu romanu Izvršitelji nauma gospodnjeg izpod tipkovnice nagrajenega hrvaškega avtorja Zorana Krušvarja. Izvršitelji namere gospodove - Celjska vampirska večerja je čistokrvna vampirščina, ki zaradi nasilja, vulgarnosti in še česa mogoče ni primerna za mlajše.

Naročite roman
VITEZI IN ČAROVNIKI po E-mailu!
 Priložili bomo
REDNO OSVEŽEN bonusni CD
 za 19 €! Plačate po povzetju!

Na spletu:
www.vitezicarovniki.com

Čas kostanja in mošta je tu.

Nаша scena je takšna, kakršna pač je. Edina sveža žemljica je projekt Mladinske knjige Varuhi skrivnosti: Obzidano mesto. Več o tem med platnicami.

Društvo prizma čaka na božje razodetje, kajti njihova spletna stran je udobno »nič novega«. Skrbi me, ker ni na strani edinega ljubiteljskega društva nobene ustvarjalnosti. Zadnja novost ima že kar dolgo brado.

No, smo pa ustvarjalni avtorji, ki pomagamo »tiščati« ta fanzin. Andrej Ivanuša bo po novem letu izdal prvo od knjig v nizu Legende iz gozda Tokara z naslovom Svetodrev, Mara R. Sirako pripravlja nadaljevanje Dangobercev, Amedeja M. Ličen takisto dela na nadaljevanju simpatičnega prvenca, Mariša Ogris tudi poleg študentskih običajnosti napreduje z nadaljevanjem odličnega romana Sence Niverona. Skratka, nekateri migamo. Aha, tudi projekt Vitezi in Čarovniki gre naprej. Ravno se dogovarjam s priznanim ilustratorjem, knjiga je pri vrhunskem lektorju, pripravlja se dražilnik in nova podoba spletnega mesta.

Pa še na kostanjevem pikniku sem bil ...